

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaia zacetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2.-; za Nemólje K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.-.

Spisi in dopisi se pošljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnštvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnjega meseca.

Pijte samo

1473

„Tolstovrško slatino“

ki je edina slovenska ter najboljša zdravilna in namizna kislá voda. — — Naroča se: Tolsti vrh, p. Guštanj, Koroško.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Naše gospodinje!!! Zahtevajte vedno pri oseh trgovcih

Kolinsko kavino primes
v korist obmejnih Slovencev.

733

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce kakor tudi za zasebnike!

40—45 metrov lepo sortiranih ostankov samo po K 16.— Ia, Ia ostanki po K 18.—, obstoječi iz flanele za bluze in srajce, modnega ripsa, čefira, oksforda za srajce, posteljne prevleke, blaga za predpasnike, belega platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so 6—15 m dolgi, pristno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja proti povzetju tkalnica platna **Karl Kohn, Nachod, št. 23.** — Na željo pošljem vzorce od vseh svojih izdelkov zastonj in franko.

Dobro rodbinsko kavo

priredi že mali dodatek „pravega **Francka**“ s kavnim mlinčkom iz tovarne Zagreb. Le vsled svoje neprekošene kakovosti našel je „pravi **Franck**“ toli priljubljeni sprejem v slehernem gospodinjstvu.

Agitirajte za naše časopise!

Dama

610

ki hoče pospeševati kožno nego, ki hoče izgubiti pege, ter doseči nežno mehko kožo in belo polt, se umiva le z **Steckengferd** lilijno mlačno milo (znamka Steckengferd) tvrdke Bergmann & Co., Tešín ob Lebi. Komad po 50 v se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in trgovinah s parfomom itd.

Prebavo pospešuje, tek vzbuja, milo odvaja slovito sredstvo za negovanje želodca

dr. Rose balsam

iz lekarne B. Fragnerja v Pragi.

V vseh lekarnah. 3079

Pristen le s to varstveno znamko.

Steklenica 2 in 1 krono.

Priznano dobro blago za
moške in ženske obleke
sukno, platno in drugo
manufakturno blago se
kupi najceneje
-- v Ljubljani --

„Pri Gorenjki“

Pogačarjev trg.

Ostanki po znižanih
cenah.

2707

S. Benisch

Največja češka tordka za nakupovanje **cenega posteljnega perja!**
1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K, najfinejši **prni puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje rano. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastojn in franko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in ženske obleke, kakor tudi perilnega blaga, novosti v rutah in šerpah, kakor tudi vse drugo v to stroko spadajoče blago v doli imenovanih trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

1000 rodbin se oblači s tkalskimi izdelki iz **SPY!**

Poizkusna pošiljatev po povzetju: 23 m kanafasa „REKORDIA“ rdeče ali modro pasastega K 10:60, 23 m bele tkanine za srajce „IRIS“ samo 11 K.

Vzorci brokata, damasta, oksforda, zlasti modnega 1903 blaga pošiljata radovoljno zastojn (10)

Starek & Machaně, Spy, št. 63, Češko.

Mesečni koledar za avgust 1911.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Torek	Vezi sv. Petra, apostola.	Tunice	} Mozirje Luče Novaštitia Sv. Martin	Porcijunkula v sredo 2. avg. ali v nedeljo 6 avg. v vseh župnijskih cerkvah. (Glej Škof. list str. 99 iz leta 1911.)
2	Sreda	Alfonz Ligyori cerk. uč. (Porcij.)	Ribnica		
3	Četrtek	Najdenje sv. Štefana, muč.	Ljublj. Marijan.		
4	Petek	Dominik spozn.	Sv. Ožbalt		
5	Sobota	Mar. Snež., Ožb. kr. Afra, muč.	Gora p. Sodr.		
6	Ned.	9. pobink. , Gosp. izprem.	Predoslje	} Sv. Mihael	Kanonična vizitacija in birmovanje: Dne 1. Stara cerkev. 6. Brezovica 13. Šmarija 15. Sent Vid 16. Veliki Gaber 20. Metlika 21. Radovica 22. Suhorje 29. Planina (Stocken.) 30. Semič 31. Podzemelj
7	Ponedelj.	Kajetan, spozn.; Donat škof.	Sv. Jakob ob Savi		
8	Torek	Ciriak, Larg in Smaragd, muč.	Polca	} Nazarje	
9	Sreda	Emigdij, škof.	Gotenica		
10	Četrtek	Lavrencij, muč.	Raka	} Ptuj	
11	Petek	Kristof, m.; Suz., d. m.; Fil. muč.	Janče		
12	Sobota	Klara, devica.	Gojzd		
13	Ned.	10. pobink. , Radegunda kralj.	Dobovec	} Hiralnica	
14	Ponedelj.	† Evzebij, spozn.	Ljublj. Lichtent.		
15	Torek	Vneb. Dev. Mar. (Vel. šmar.)	Polje	} Sv. Pet in Pavel	
16	Sreda	Rok, spozn.	Dolenja vas		
17	Četrtek	Liberat, muč.; Emilija, dev.	Ribno	} Sv. Urban	
18	Petek	Helena, kraljica.	St. Lorenc ob Tem.		
19	Sobota	Ludovik, spozn.; Marijan, spozn.	Cerklje p. Kranju.	} Vurberg Sv. Andraž	
20	Ned.	11. pobink. , Bern., cerkv. učen.	Žalpa.		} Sv. Lovrenc
21	Ponedelj.	lv. Frančiška Šantalska, vdova.	Mekinje		
22	Torek	Timotej, muč.	Trebnje	} Sv. Marko	
23	Sreda	Filip Ben. spozn.	Koprivnik		
24	Četrtek	Jernej apostol.	Št. Jernej	} Sv. Marjeta Polenšak	
25	Petek	Ludovik, kralj.	Goričica		
26	Sobota	Ceferin I. papež.	Zgornji Tuhinj	} Rogatec	
27	Ned.	12. pobink. Srce Marijino.	Dole		} Sv. Križ pri Slatini Sv. Ema Medvedje selo Kostrivnica
28	Ponedelj.	Avguštin, cerkv. učenik.	Struge		
29	Torek	Obglavljenje Janeza Krst.	Stopiče		
30	Sreda	Roza Limanska, devica.	Brdo		
31	Četrtek	Rajmund, spozn.	Višnja gora		

Odpustki meseca avg. 1911.

2. **Torek.** Porcijunkula. Od včeraj dne 1. avgusta od 12. ure opoldne pa do polnoči dne 2. avgusta zvečer dobe v vseh farnih cerkvah vsi verniki popoln odpustek tolikokrat kolikorkrat obišejo cerkev in tam molijo v namen svetega očeta. Odpustek se more darovati tudi dušam v vicah. — Izpoved se lahko opravi še v nedeljo 29. julija; sveto obhajilo pa se mora prejeti ali 1. avgusta, ali pa 2. avgusta. Onim, ki hodijo k izpovedi vsak teden, za porcijunkulo ni treba posebe hoditi k izpovedi. — Popoln odpustek: udom brat. presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

5. **Petek.** I. v mesecu. Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; ud. brat. presvetega Srca Jezusovega popoln odpustek proti navadnim pogojem; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, v bratovski cerkvi, — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. **Nedelja.** I. v mesecu. Udom rožnovenške bratovščine trije popolni odpusti: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega popoln odpustek proti navadnim pogojem, danes ali pa 1. petek. Popoln odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje in onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. **Torek.** Veliki Šmaren. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 3. dan t. m. b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi, izpovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti tudi drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenške bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom škapulirske bratovščine karmelske M. božje in žalostne M. božje v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) Marijinim družbam; i) udom bratovščine

Ljubo doma — kdor ga ima.

»Ljubo doma — kdor ga ima«, tako smo rekli včasih; danes pa ne velja to več. Danes velja nasprotno: Če imaš dom — zapusti ga in beži v tujino; če imaš ženo — pusti jo samo in pojdi v Ameriko; če imaš stariše — obrni jim hrbet, da boš prost in samsvoj!

Dve veliki nadlogi tareta naše ljudstvo in našo domovino, ki ji prizadevata velikansko škodo v časnem in dušnem oziru: Prva se imenuje pijanje, druga izseljevanje.

Ker smo o prvi govorili predzadnji mesec, govorimo o drugi danes.

Naj nam, prosimo zopet, nikdo ne ugovarja, da so to posvetne zadeve, ki spadajo bolj v druge časnike, ne pa v »Bogoljuba«.

Na ta ugovor, ki bi ga utegnil kdo staviti, odgovarjamo: 1. Tudi časna škoda, ki se s tem godi, nam mora iti k šrcu. Res pa je seveda, da so o časnih naslednjih izseljevanja v prvi vrsti dolžni pisati drugi časniki; in izseljevanje je tako velika in osodepolna prikazen v našem javnem življenju, da bi bilo potreba o tem pač več pisati, da bi ji bilo treba posvečevati veliko večjo pozornost.

2. pa izseljevanje tako zelo vpliva na versko življenje našega ljudstva na tujem in doma, da je »Bogoljub« prav po-

klican in dolžan o tem govoriti. Naj navedem samo en zgled v potrdilo teh besed. Pred menoj na mizi leži dopisnica, poslana iz Nemčije (Vestfalskega), kjer je zelo veliko slovenskih delavcev. Na dopisnici berem: »Tukaj imamo prav gorečega misijonarja iz Gorice. Ali kaj, ko se ljudstvo ne zmeni nič! Izmed 1500 Slovencev jih je opravilo velikonočno spoved le 360. Kje so pa drugi?! Žalostna resnica! Bog se nas usmili!«

Tako pravi pismo z Nemškega. Kaj pravite na to?

Glejte, ko bi bili ti ljudje ostali doma, bi jih ne bilo 100, kateri bi ne bili o Veliki noči pri spovedi. Ker so šli na tuje, jih je več kot 1000 teh bogopozabljenec. Bog ve, ali bodo sploh še kdaj šli v svojem življenju, ali bodo umrli kar tako . . . Dasi pride domač duhovnik tako daleč do njih, jih išče po hišah in se jim ponuja, — ne marajo zanj . . . Ali ni to silno žalostno? Ali niso ti reveži, naši rojaki, milovanja vredni in vredni naše skrbi, da jim pomagamo, če kaj moremo?

In kar je z našimi ljudmi na Nemškem, to je približno tudi drugod. Poglejte v Gradec in druga gornještajerska mesta, kjer so tovarne in rudokopi: v Köflach, Donavitz, Leoben, Kapfenberg itd. Iz česa se zbira socialna demokracija,

ki je v teh krajih tako močna? Večinoma iz Slovencev.

Podobno je drugod. Žalibog, da nam naši rojaki marsikdaj in marsikje v tujini delajo jako malo časti. Nekje, kjer je bilo več slovenskih delavcev, je nekdo vprašal, kako ti ljudje kaj živijo. Odgovor je bil kratek, pa značilen: »Pijejo in bijejo se.« Zares lepa pohvala!

Tudi iz Amerike se sliši, da naši ljudje zelo popivajo in zapravljajo. Kaj pomaga potem velik zaslužek, če gre vse po griu! Da pride potem pogostokrat do pretepev in tudi do uboja, to se večkrat sliši in bere.

In koliko se pokvari deklet po mestih! V Celju je neko dekle, doma iz kmečke hiše na Gorenjskem, prišlo duhovniku naznaniti, da izstopi iz katoliške Cerkve in prestopi k protestantom. Tako daleč pride! Pa vere večina že ravno ne vržejo popolnoma proč, toda življenje, življenje! O tem je bolje, da molčimo, ker je prežalostno.

Resnici na ljubo in v čast tistim, ki niso med dosedaj opisanimi obseženi, moramo povedati, da je mnogo naših ljudi tudi na tujem dobrih, ki nam delajo čast in veselje. V Trstu, Gradcu, na Dunaju, na Nemškem, v Egiptu in Ameriki — povsod imamo lepo kompanijo naših rojakov, ki pridno v cerkev hodijo, zakramente prejemajo in drugače prav lepo živijo. Tudi »Bogoljub« ima po vseh teh in še drugih krajih svoje prijatelje, ki jim pošilja ob tej priliki svoje pozdrave. To so srečni ljudje, ki so od doma v dobrem podkovani in utrjeni, ali pa so prišli tudi na tujem v srečne okoliščine: v dobro družbo, do skrbnega spovednika itd.

A žalibog, ti so v manjšini. Veliko več je takih, ki so se Cerkvi deloma ali celoma izneverili! Izmed 1500 jih je opravilo velikonočno spoved samo 360, torej le dobra petina. To je podoba življenja naših rojakov na tujem! Malo vesela podoba!

Komu, ki mu je mar vera, bi ne šla ta velika zguba k srcu? Kako naj bi o tem ne govorili v »Bogoljubu«? Meni nikakor

ni vseč taka pobožnost, ki vidi le samo sebe in skrbi le zase, za bližnjega pa ji ni mar. »Kdor pravi, da ljubi Boga, ne ljubi pa svojega bližnjega, je lažnik.«

Vredno se je vprašati, kako to, da se naši ljudje na tujem tako radi izneverijo Bogu. — En vzrok je ta, ker je svet hudoben in sprijen, in kdor se vanj poda, se lahko sam spridi. — Drug vzrok pa je, ker na tujem večinoma ne slišijo besede božje v svojem razumljivem jeziku in ne dobe spovednika, ki bi jih razumel. Nekaj časa pogrešajo pridige in spovednika, polagoma se pa tega privadijo in potem lahko živijo brez spovedi, brez pridige, pa tudi brez svete maše.

Glejte, v Gradcu, kjer je Slovencev gotovo 20.000, nimajo ne ene slovenske pridige! Zato se jih toliko zgubi. — In ker drugače ni bilo mogoče pomagati, smo nedavno kupili tam hišo, v kateri bodo imeli tudi pridige ali nagovore. Tam za dej imate poziv in prošnjo za prispevke za to hišo, ki bo zaenkrat morala nadomestovati cerkev. Naj bi ga ne prezrli, — posebno še štajarski Slovenci, ker ravno Štajarci so v večjem številu v Gradcu!

Imeli bi zdaj še premišljevat vzroke, ki ljudi po svetu ženejo. Pa ker bi nas to zapeljalo predaleč, moramo odložiti za drugikrat.

Vprašati pa moramo: Kaj je tem prikaznim nasproti storiti?

Dvoje: 1. če mogoče, ljudi doma pridržavati, da vsaj brez resnične potrebe ne bodo silili v svet. Naj bi prišla zopet bolj v veljavo stara resnica: ljubo doma — kdor ga ima.

2. Ker se izseljevanje in preseljevanje popolnoma preprečiti ne da, skrbeti in uravnati stvari tako, da ljudje, ki gredo v tuj kraj, pridejo v take okoliščine: v dobro hišo, dobro družbo itd., da jim je mogoče dobrim ostati. Da torej dobe tudi na tujem nekak dom. Tak dom bi moral biti v vsakem večjem mestu.

Ta namen, da skrbi za izseljence in preseljence, kakor v Ameriki tako po

drugih krajih, ima Družba sv. Rafaela. Nekje je bilo brati, da je nekdo iz odbora te družbe izstopil. Toda vzrok temu ni ta, kakor bi ga ta stvar več ne zanimala; vzrok je drugod. — Ne, še večjo pozornost in skrb moramo posvečevati tej zadevi, ki je tolike važnosti za nas v gospodarskem, v narodnem, največ pa v verskem oziru. — Posebno še na Kranjskem se moramo za to reč bolj pobrigati, kajti od nikoder ni izseljevanje tako močno kakor ravno s Kranjskega. To nam je pokazalo zadnje ljudsko štetje. Dasi na Novega leta dan oznanijo po župnijah število rojencev navadno veliko večje od števila umrlih, je vendar število prebivalstva v desetih letih prav malo naraslo. Dočim je naraslo na Štajerskem za 6, na Koroškem za 8, na Goriškem za 12, v Istri za 17, v Trstu za 28 odstot., je na Kranjskem zamo za 3 odstotke, po več okrajih je pa celo n a z a d o v a l o. Vzrok: ker se toliko izseljujejo. Zato je taka težava dobiti posle in delavce po kmetih!

Ta stvar živo reže noter v naše meso. Zato se moramo zanjo tudi živo zanimati. In ne samo vse par gospodom v Ljubljani prepuščati, da naj ti vodijo vso stvar; ampak tudi v vsakem kraju posebne, odkoder se ljudje izseljujejo, bi se morali za to zanimati. Zato se priporočajo po društvih in Marijinih družbah izselniški odseki. A s temi odseki

noče iti naprej. Z abstinenčnimi gre počasi, z izselniškimi pa še bolj počasi. Katera družba ali društvo ga ima? . . . Res, da ena sama župnija ne more vsega storiti; a če bi povsod poprijeli, bi vendar ta veliki tok ljudskega preseljevanja tako uredili, da bi ne bil v toliko škodo Cerkvi in narodu, kakor je zdaj.

Danes imate v »Marijinem cvetju« tiskano navodilo za take odseke. Oglejte si ga in premislite, če bi ne mogli pri vas v tem oziru kaj storiti! Pogledjte, koliko vaših bratov in sester se zgubi in žalostno pogine v viharnem morju sveta. Pomislite, če bi jim morda ne mogli podati roke, da jih rešite? Ne recite ne glede pijančevanja in ne glede izseljevanja: kaj to meni mar! Jaz nisem pijanec in jaz ne grem po svetu, drugi naj pa sami zase gledajo! Tako ne govori krščanska ljubezen! Vi želite ljubiti Boga. Toda »kdor vidi brata v potrebi, pa zapira svoje srce pred njim, kako prebiva ljubezen božja v njem?« . . .

Zdravi ljudje morajo zdraviti bolne, in oni, ki so na suhem, morajo reševati tiste, ki se potapljajo. Bolniki in utoplenci si sami ne morejo pomagati.

Marijini družabniki in vsi resnični kristjani, pomagajte vsak po svoji moči, da rešimo naše ljudstvo, naše rojake in njih neumrljive duše iz dvojne povodnji: pijančevanja in izseljevanja!

Klic iz Gradca.

V Gradcu se je ustanovilo pred dobrim mescem društvo svete Marte kot zavetišče za brezposelne graške služkinje. Kako potrebno da je bilo to društvo, se je pokazalo že tekom tega mesca, ko je prenočevalo v društveni spalnici na dan tri do pet deklet. Že v teku enega dobrega mesca se je pokazal ta uspeh, kaj šele čez par mesecev ali celo čez par let, ko bode zavod že povsod znan! Najlepši uspeh tega društva pa se bo pokazal v tem, da bo društvo obvarovalo slovenska de-

kleta pred ono velikomestno grozečo nesrečo, ki je zahtevala ravno v Gradcu na tisoče in tisoče nedolžnih žrtev. Saj tudi ni čuda, da se jih je dosedaj toliko izgubilo.

Kaj naj počne sirota, ko je zapustila službo in s tem dosedanjo streho? Kam naj se obrne, da ne zabrede v mreže grozeče velikomestne pokvarjenosti in zapravi svojo srečo in poštenje za vedno? Kam naj se obrne osobito mlado neizkušeno dekle, ki je šele komaj par mescev

v Gradcu in najde komaj pot na trg. Kaj šele naj porečemo o deklici, katero je šele ravnokar nemila usoda zapodila v tuje mesto za vsakdanjim kruhom! Že na kolodvoru preži nanjo pokvarjeni svet in jo s sladkimi besedami spelje prepogosto ob rob propada, kaj šele, če išče po priprostitih gostilnah prenočišča. Kajti ravno najnavadnejše gostilne so sicer cene, a neprimerno nevarne.

Vse te preteče nevarnosti smo opazovali v Gradcu na lastne oči, zato smo sklenili čimprej odpomoči tem kričečim razmeram. Zato smo ustanovili posetsko zavetišče, društvo svete Marte in nabavili za društvo lastno hišo, brez katere tako društvo sploh obstojati ne more, ker ne bi moglo razpolagati s stanovanji. V hiši bodo imela pa svoj dom tudi druga katoliška društva graška, in ker nimamo tukaj nobene cerkve, v kateri bi se pridigovalo slovensko, bo zaenkrat ta hiša nadomestovala cerkev ali kapelo. Razume se, da novoustanovljeno društvo ni imelo skoro nikakih sredstev, a kljub

temu poguma nismo izgubili. Z gotovostjo smo namreč računali, da v tem delu ne bomo osamljeni, ampak da bo slovenska javnost znala ceniti visoki in plemeniti namen društva in po možnosti priskočila na pomoč z denarnimi podporami.

Razposlali smo v ta namen prošnje s položnicami po slovenski domovini, a odzvalo se jih je v tem času komaj toliko, da smo si pokrili pošiljatvene stroške in malodane že obupali nad požrtvovalnostjo naših rojakov. Zato si drznemo prositi še enkrat in potrpati še enkrat na usmiljena srca. Res je sicer, da se človek zadnji čas komaj brani vseh mogočih nadlegovanj, naši rojaki pa naj upoštevajo, da naše prošnje niso vsakdanje, navadne okrožnice, ampak da se tičejo zavoda, ki ima nad vse koristen namen. In kdor ne more poslati večje vsote, naj nikar vsled tega raje sploh nič ne pošlje, ampak hvaležni smo mu za vsak vinar, katerega daruje sam ali pa izprosi pri svojih znancih in prijateljih.

XXII. mednarodni evharistični kongres v Madridu.

Stališče sv. očeta Pija X. nasproti letošnjemu mednarodnemu evharističnemu shodu.

Kar se je splošno pričakovalo, se je uresničilo. Evharistični kongres v španski kraljevski prestolnici se je obnesel med vsemi dosedanjimi največičastnejše. Lahko se dogodi, da se pri takih prireditvah in manifestacijah prezre ali vsaj stopi nekoliko v ozadje glavni namen evharističnih kongresov. Kakor je slovenska javnost izvedela po »Slovincu« prav zanimiva poročila iz peresa svojega slovenskega zastopnika in poročevalca, je bil ravno zunanji sijaj tega

kongresa velikanski. Z veseljem pa moram pripomniti, da je tudi notranja korist, da so preobilni sadovi, ki so glavni namen te mednarodne katoliške prireditve, ravno tako dobro in srečno uspeli. K temu so pripomogli največ sv. oče s svojim bistrim in praktičnim pogledom, s katerim so določili kongresu prav praktično smer.

Dne 5. junija so sveti oče imenovali kardinala-nadškofa Aguirre v Toledu na Španskem za svojega zastopnika na kon-

gresu. V tem pismu izražajo sveti oče svoje prepričanje, da bodo na Španskem vse prireditve krasno izpadle. Naravnost bodrijo španski narod, naj se ne da od nobenega drugega prekositi v katoliškem veroizpovedanju, najmanj pa ravno v češčenju najsvetejšega Zakramenta. Saj uživa ravno Španska to čast, da je sin njenega naroda, sv. Paškal Bajlonski, bil imenovan za zaščitnika vseh družb in bratovščin najsvetejšega Zakramenta. Zato pa tudi želijo, da bi se odlikoval ravno ta kongres ne le po velikem številu udeležencev, po krasoti obredov, ampak prav posebno po obilnih sadovih.

Vsi nameni naj se združujejo v tem, da se navaja človeštvo k večjemu spoznanju in ljubezni Jezusa Kristusa, da ž njim bolj prijateljsko in zaupno občujejo. Pri tem pa je vse to odvisno najbolj od pobožnega pogostnega in celo vsakdanjega prejemanja svete Evharistije. Delati se mora na to, da pride to v navado pri vseh kristjanih, ne samo pri odraslih, temveč sploh pri vseh, ki se pameti zavedajo. Med kongresom naj se v prvi vrsti ozira na najvažnejša novejša pisma, ki jih je izdala apostolska stolica o tem predmetu. Presoja naj se, kako bi se mogla ta določila najtemeljitejše in uspešnejše po celotnem katoliškem svetu izvršiti.

Prav apostolsko vneto priporočajo sv. oče, naj bi se udomačila tudi po drugih škofijah ta prelepa navada, katero zelo hvalijo in priporočajo, da bi ob vseh nedeljah in praznikih po vseh redovnih in župnih cerkvah izpostavljali najsvetejši Zakrament ter ž njim podelili navzočim vernikom sveti blagoslov. Pri nas imamo namreč že to navado, povsod je pa še ni.

Zelo ljubo bi nam bilo, pišejo sv. oče, ako bi pospeševali pogostno obiskovanje, vedno češčenje ter slovesne molitve na čast Bogu, skritemu v najsvetejšem Zakramentu.

S pravo apostolsko človekoljubnostjo pa priporočajo sv. oče vsem častivcem Najsvetejšega neko prevažno zadevo, ki se pri novodobnih ali modernih kristja-

nih tako zelo zanemarja, namreč previdenje bolnikov. Sv. oče opozarjajo na žalostne slučaje, da se tako pogostokrat odlašajo s previdenjem bolnikov tako dolgo, da bolniki niso več pri zavesti, ali pa da ne morejo več svoje zavesti na zunaj razodeti ter tako v obeh slučajih ne morejo deležni postati največje milosti, ki jo Bog deli umirajočim, namreč sv. popotnice. Ta nesrečna razvada naj se kar mogoče izkorenini s pomočjo mednarodnega evharističnega kongresa!

To pismo sv. očeta je bil res vseobsežen program letošnjega evharističnega kongresa. Te ljubke vrstice so živa priča največjega zanimanja vrhovnega cerkvenega poglavarja za mednarodne evharistične kongrese. Iz letošnjega papeževega pisma pa odseva tudi tako odkrita ljubezen do španskega naroda, kakor v nobenem prejšnjem ob enakih prilikah. Sv. oče so opravičeno stavili velike nade v španski mednarodni evharistični kongres. Da se niso varali, pokazal je izid, kakoršnega še ni zabeležilo svetovno evharistično gibanje.

Župnik Alojzij Šoba.

* * *

K temu splošnemu pregledu dodajamo še nekatere posameznosti.

Izredno veličasten je bil že sprejem papeževega odposlanca in zastopnika, kardinala Aguirre, toledskega nadškofa. Kralj sam ga je sprejel kot svojega gosta in mu odkazal prostore v svoji palači. Navzočih je bilo do 150 škofov in prelatov ter do 150.000 tujih zastopnikov, med njimi najodličnejše osebnosti, n. pr. msgr. grof Ortenburg, kot zastopnik dunajskega nadškofa dr. Nagla, avstrijske princezinje Valerija in Aleksandra Vindišgrec itd.

Na dan otvoritve je bilo po madridskih cerkvah obhajanih 50.000 oseb. Na večer dne 24. junija je bilo prvo slavnostno zborovanje; kardinal Aguirre se je peljal v osmerovpreženem vozu v spremstvu kraljeve častne straže v cerkev. Ne-

šteta množica ga je navdušeno pozdravljala. Enako sta se peljala k zborovanju tudi princ Don Carlos in princezinja Isabella. Na slavnostni spreved je deževalo cvetic iz oken in balkonov. Neka posebnost — prav španska — so bili tisoči belih golobov, ki so odičeni s pisanimi trakovi plavali po zraku. — Zvečer po prvem zborovanju, ki se ga je udeležilo 15 tisoč oseb, je bila po mestu bajna razsvetljava.

Evharistični shod je dosegel svoj višek na praznik sv. Petra in Pavla. Po slavnostno okrašenem mestu se je pomikala procesija z Najsvetejšim; v sprevedu je bilo 250.000 oseb. Cvetic so nastlali po ulicah, koder je šla procesija, več tisoč kilogramov. Častno stražo je imela madridska posadka, en pehotni polk in dva konjeniška švadrone. Poleg vojakov je delalo špalir 20.000 šolarjev in 20.000 delavcev. Za sv. Rešnjim Telesom so šli ministri, poslanci, visoko plemstvo, škofje in okrog 3000 duhovščine ter najvišji dostojanstveniki. Celo liberalno časopisje priznava, da Madrid kaj takega še ni videl. Zastav je bilo okrog 4000.

Prihodnje leto bo svetovni kongres na Dunaju.

Skupno sv. obhajilo otrok. O priliki evharističnih slavnosti v Madridu je domačine in tujce najbolj prevzel veličasten prizor skupnega obhajila, ki se ga je udeležilo 25.000 otrok. Pobožnost se je izvršila na javnem prostoru v parku del Retiro, kjer so bili postavljeni trije oltarji. Maševali so škofje, vmes je igrala vojaška godba, vmes se je vrstilo petje in molitev otrok. Po sv. obhajilu je

kardinal podelil papežev blagoslov, ob sklepu so bili otroci pogoščeni.

Procesija z Najsvetejšim v Madridu ob sklepu evharističnega kongresa dne 29. junija je bila tako veličastna proslava Zveličarja božjega v sv. Evharistiji, da se je doslej kaj takega težko videlo in da tolikega sijaja ni bilo pričakovati. Pripeljali so cele vozove cvetja in zelenja ter z njim posuli ulico, kjer se je vršila procesija. Ves prostor je bil dobro zastražen. Ljudstva ob strani je stalo na stotisoče. V najlepšem redu so prikorakali organizirani mladeniči, ki jih je bilo 4000; prav toliko je bilo delavstva z zastavami. Za temi so prišli zastopniki ministrstev, kraljeve akademije, šol itd. Nočnih častilcev najsv. Zakramenta je bilo 10.000. V celem sprevedu pa ni bilo niti ene ženske. Za tretjeredniki so prikorakali generali, plemiči, vitezi, mestni zastop, sodniki in razni dostojanstveniki. Redovne in svetne duhovščine se je zbralo do 8000. Šest duhovnikov je peljalo velikansko monstranco z Najsvetejšim. Za sv. Rešnjim Telesom je korakal kardinal, papežev zastopnik, z njim nadškofje, odposlanci kraljevega dvora, konjica, dva polka pešcev in en polk ulancev. Pred kraljevo palačo so prišli sprevedu nasproti kralj in kraljica, mati kraljeva Kristina in kraljevi dvor. Tu je bil pripravljen velikanski prestol, od koder je kardinal podelil blagoslov. Vtis je bil nepopisen. Gledavcev je bilo do enega milijona.

Splošno sodijo, da presega evharistični kongres v Madridu vse dosedanje kongrese po veličini in po pomenljivosti.

Ptičku.

Kaj tudi ti si radoveden,
kako se v celici živi?
Na moje okno si se vsedel.
Naj bo! Dovolim, ker si ti!

Si mislil, da je tu udobnost,
bogastvo se šopiri tod?
Si se pač zmotil, — vse je revno
kot je bil reven moj Gospod.

Glej, tesna celica je moja,
nikjer preprog, nikjer zaves;
a vendar je dovolj prostorna,
da skriva v sebi pol nebes.

Pozdravila te nisem z jokom,
saj celica ni dom solzâ,
najblažja, najčistejša sreča
in mir sreca je v nji doma.

Nikogar ni, ki bi me motil,
ki bi iz duše srečo vzel,
le Križani je tukaj priča
molitev in pa mojih del.

Ti mali črnooki ptiček,
zdaj pa le zleti v temni log,
za celico ti nisi ustvarjen,
tvoj domek je zeleni log.

Pod jutranje nebo se dvigni,
pa poj, da bo donelo v seč!
Povej, da v celici ni tuge,
le blažen mir in tisoč sreč!

M. Elizabeta.

O Grinjonovi „pravi pobožnosti do Marije“.

(Dalje.)

Ti bi bil rad srečen, dragi bogoljub?
Seveda, odgovoriš urno; saj vsakdo ko-
prni po sreči.

Res je tako. Toda mnogi iščejo svoje
sreče v minljivih zemeljskih stvareh, ki
pa človeškega srca trajno osrečiti ne mo-
rejo. Prava, neskaljena sreča ti more po-
sijati le iz onega sveta, iz Srca božjega.

Slovečega pesnika Torkvata Tasso je
vprašal nekoč sodobni francoski kralj Lu-
dovik: »Kdo je najsrečnejši?« Pesnik je
odgovoril: »Bog.« »O tem ne dvomim«, je
spregovoril nato kralj; »toda, povej mi,
kdo je za Bogom najsrečnejši?« Pesnik
je odgovoril kaj modro in pomenljivo:
»Tisti, ki je Bogu najbolj podoben.«

Ako torej hočeš biti resnično in
trajno srečen, moraš neprenehoma hre-
peneti in težiti po podobnosti
z Bogom. Prizadevati si moraš, da po-
staneš vedno svetejši in popolnejši. Želeč
nas osrečiti, nam kliče Bog sam: Bodite
sveti, kakor sem jaz svet! (Lev. 11.) In
zopet: Bodite popolni, kakor je moj oče

popoln. (Mat. 5.) Besede te so prišle iz ust
Jezusa Kristusa samega, ki je odsvit
večne luči, pravi Bog od pravega Boga.
Srečni mi! Sam Sin božji se je oblekel s
človeškim mesom, da nam je na lastni
osebi pokazal, kako Bog živi in deluje.
Hotel je, da posnemamo njegovo življenje
in delovanje: Zgled sem vam dal, da ka-
kor jaz . . . storite tudi vi. (Jan. 13.) In
ravno v podobnosti in združenju s Kri-
stusom obstoja naša popolnost in prava
sreča: Kdor hodi za menoj, ne hodi v te-
mi, temveč bo imel luč življenja. (Jan. 8.)

Sedaj pa pride važno vprašanje: Na
kateri način, po kateri poti moremo priti
varno in zanesljivo do tega vzora, do po-
dobnosti in združitve s Kristusom?

Tu nam pokaže varno in zanesljivo
pot do našega vzvišenega cilja veliki apo-
stol bl. Grinjon s svojim pač od sv. Duha
vdihnjenim naukom: Po Mariji k Je-
zusu! Njegov ideal je bil: prava pobož-
nost naj bi ustanovila kraljestvo Marijino
v vseh srcih, ki naj bi postala neomejena

Marijina last; po Mariji naj pa Jezus, učlovečena modrost, popolnoma zavлада v njih! Po tisti poti namreč, po kateri je Jezus Kristus prvokrat prišel na skrivnostni način na svet, naj pride še sedaj v naša srca: namreč po preblaženi in neomadeževani Devici Mariji. Vzvišeni svoj namen obrazloži bl. Grinjon takole: »Ako si prizadevamo, da bi vpeljali v svoja srca popolno in zanesljivo pobožnost do svete Device, se to zgodi samo zavoljo tega, da bi v sebi tembolj utrdili ljubezen do Jezusa Kristusa. Gre se le za to, da dobimo lahko, a obenem tudi zanesljivo sredstvo, kako najti Jezusa Kristusa. Pobožnost do Marije nas nikakor ne odteguje od Kristusa; to bi bila satanska prevara. Ravno nasprotno je resnično: te pobožnosti potrebujemo zato, da Jezusa bolj gotovo najdemo, ga iskreneje ljubimo ter se ž njim združimo.

V čem pa obstoji bistvo Grinjonove prave pobožnosti do Marije? Na to prevažno vprašanje ti hočem odgovoriti v današnjem odstavku. Čitaj ga zopet in zopet s premislekom; oprimi se te pobožnosti; po njej boš dospel do velike popolnosti ter prave, neminljive sreče!

* * *

Grinjonova prava pobožnost zahteva od tebe, 1. da samega sebe popolnoma in brez pridržka izročiš in posvetiš Mariji z namenom, da bi po njej postal popolna in nepreklicna last Jezusa Kristusa; 2. da moraš živeti neprestano in brez presledka v popolni odvisnosti od Marije ter v vsem delovanju in nehanju izvrševati le njeno voljo, kakor je to delal v Nazaretu Jezus, božji in njen sin. S tem pa, da tako izročiš sebe Mariji ter izvršuješ vedno in povsodi — ne svojo — ampak voljo Marijino, nameravaš 1. posnemati Jezusa, ki je bil Mariji prostovoljno pokoren 30 let; 2. priznavaš s tem neomejeno oblast nebeške Kraljice, ki ima kot Mati božja gospodstvo nad vsemi stvarmi; 3. nameravaš si s tem nakloniti tem več milosti od Marije. Ako si prizadevaš spolnovati le

Marijino voljo ter se presveti Devici popolnoma izročiš, smeš opravičeno pričakovati, da te bo ona — delivka milosti — obsipala z milostmi in dobrotami.

Vprašaš me: Kako pa naj izvršim to popolno izročitev in posvetitev Mariji? Kako naj živim v popolni odvisnosti od Marije?

I. Za to popolno izročitev in posvetitev samega sebe Mariji določi že naprej kak pripraven dan, n. pr. praznik Marijinega oznanenja (ali učlovečenja Sinu božjega), ali zadnji majnik itd. Na ta dan se pripravi s 30 dnevno pobožnostjo (o tem bomo še pisali) ter isti dan izroči in prepusti Mariji v slovesni posvetitvi:

1. Svoje telo z vsemi čutili in udi; 2. svojo dušo z vsemi močmi; 3. svoje zunanje imetje, sedanje in prihodnje; 4. svoje notranje in dušne dobrine, namreč svoje zasluge, svoje čednosti in svoja dobra dela, tako pretekla kakor tudi sedanja in prihodnja.

»Izvolim Tedanes, o Marija« — tako se glasi od bl. Grinjona sestavljena posvetivna molitev — »za svojo materin gospo. Izročim in posvetim ti v svojstvu kot tvoj služabnik svoje telo in svojo dušo, svoje notranje in zunanje imetje in celo vrednost svojih dobrih del, preteklih, sedanjih in prihodnjih, ter ti prepustim vso in popolno oblast, da razpolagaš z menoj in z vso mojo imovino brez izjeme po svoji volji v večjo čast božjo za čas in za večnost!«

Kako popolna, neomejena izročitev je to! Ona presega v nekem oziru celo krstno obljubo in redovne obljube!

II. S to popolno izročitvijo samega sebe in svoje lastnine Mariji se obenem — kar je pač naravno — resno zavežeš, da boš živel od dneva posvetitve v popolni odvisnosti od Marije; da ne boš več živel zase, ampak za svojo vzvišeno nebeško Kraljico; da ne boš spolnoval več svoje volje, ampak vedno in povsod le voljo Marijino; z eno besedo: da boš delal

vse po Mariji, z Marijo in za Marijo. Od trenutka izročitve se vrši vse tvoje življenje in delovanje pred očmi Marije; ž njo si popolnoma zedinjen; ti ne vladaš več samega sebe, ampak Marija vlada in vodi vse tvoje mišljenje, tvojo voljo in delovanje.

Tako nisi več samsvoj, ampak Marijina last si; ona razpolaga s teboj, kakorkoli se njej poljubi in kakor ona za prav spozna. Ti pa s to posvetitvijo tudi ne iščeš nobenega dobička zase. Šteješ si le v veliko čast, da smeš živeti v popolni odvisnosti od tako veličastne Kraljice ter jej služiti kot prostovoljen služabnik; pri tem te vodi edino le namen, da po taki prostovoljni službi Marijini postaneš popolna last Jezusa Kristusa. Odtod tudi naslov, ki ga je dal bl. Grinjon tej pobožnosti: »Prostovoljno suženjstvo ali sveta služba Jezusu po Mariji.« Najvišja cerkvena oblast v Rimu zove to pobožnost: »vzvišeno in sveto suženjstvo Mariji.« Toda tako suženjstvo Mariji nima nič nečastnega na sebi, kakor je n. pr. nečastno suženjstvo v zgodovini; to je suženjstvo iz ljubezni, ker je neprisiljeno in prostovoljno.¹ S samozatajevanjem se odrečeš popolnoma sebi ter se izročiš Marijinemu vodstvu. Tako te ta pobožnost oprostí največjega sovražnika: samoljubja; osvobodí te tvoje spridene volje, napuha in hlapčevskega strahu ter ti podeli sladko prostost otrok božjih, vedno rastočo ljubezen do Boga ter te usposobi, da storiš za Boga velike reči.

»Srečne one duše«, kliče blaženi Grinjon, »katerih se je duh Marijin popolnoma polastil ter jih vlada; kajti ta duh je milin močan, goreč in moder, ponižen in pogumen, čist in popoln!«

¹) Da se izognemo kaki zlorabi tega imena od strani nepoklicanih v naših kritičnih časih, hočemo v naslednjih razpravah imenovati tiste, ki se na Grinjonov način posvete Mariji, »služabniki« Marijini.

Potrebno se mi pa zdi, da pojasnim, kako je treba razumeti to izročitev vseh naših pravic Mariji?

Pomni, da imajo vsa dobra dela, ki jih storiš, dvojno vrednost, namreč 1. zadostivno in prosivno, katero lahko prepustimo drugim, da jim služijo v zadoščenje za zaslužene kazni ali pa jim naklonijo posebne milosti; imajo pa dobra dela 2. tudi zaslužno vrednost, katere pa ne moremo drugim prepustiti; ta naklonijo našim dušam pomnoženje milosti in zasluženja. Ako si se po Grinjonovem načinu posvetil Mariji ter si njej odstopil vse pravice nad seboj, postane ona neomejena posestnica vseh tvojih del. Kot lastnica tvojih dobrih del lahko Marija podeli njihovo zadostivno in prosivno vrednost tistim, katerim hoče ona v večjo čast božjo; zaslužne vrednosti tvojih dobrih del pa ne more ona nakloniti drugim; to vrednost tvojih dobrih del nebeška Mati skrbno čuva kot dragocen zaklad, ki ga nam bo velikodušna nebeška Kraljica z bogatimi obresti vrnila na veliki dan sodbe.

Morda se komu še vsiljuje pomislek: kako morem potemtakem, ako nisem več samsvoj, pomagati svojim starišem, prijateljem, živim in mrtvim? Ta pobožnost nikakor ne ovira tvoje dobrotelčnosti, ako hočeš pomagati tistim, ki te za to prosijo ali katerim pomagati je tvoja dolžnost; ravno nasprotno: ti lahko s tem večjim zaupanjem moliš zanje in jim pomagaš. Blaženi Grinjon nam pojasni to takole: »Mislite si podložnika, ki je vse svoje premoženje prepustil knezu, da bi ga s tem počastil. Kaj ne, s tem večjim zaupanjem bi isti potem prosil onega kneza, naj pomaga njegovemu prijatelju, ki je v stiski? Da, knez bi bil celo vesel, da bi tako mogel svojo hvaležnost skazati svojemu velikodušnemu dobrotniku?« Mar li ne bo sta storila ravno tako božji Zveličar in njegova sveta Mati, katerima si se popolnoma izročil in posvetil v službo? Oba sta ljubezniva, mogočna ter se ne dasta prekositi v radodarnosti. Čeravno ne moreš

sam več razpolagati nad svojimi dobrimi deli po svoji volji, bosta gotovo Jezus in Marija vsled tvojih prošenj in priporočil v bogati meri pomagala tvojim starišem, prijateljem ter sploh vsem, za katere si dolžan moliti ali katerim sploh hočeš pomagati.

Tu imaš pred seboj v kratkih, medlih obrisih bistvo »Grinjonove prave pobožnosti do Marije«. Pisali bomo še o njej ter o dragocenih sadovih njenih; razpravljali bomo tudi o načinu, kako je treba to pobožnost opravljati. Pobožnost ta ne zahteva kaj posebnega od tebe; niti ene ce-

ščenamarije ti ne bo treba več zmoliti; zahteva pa, da se odpoveš svoji volji, se izročiš popolnoma Mariji ter iz ljubezni do nje zvesto spolnuješ božje zapovedi ter odločno in značajno spolnuješ voljo božjo. Ni-li ljubka in vabljava ta pobožnost za vse, ki ljubijo v resnici Marijo ter resno hrepene po čednosti in pobožnosti? Stori ti vse za Marijo, pa bo ona tudi vse storila za te!

Posebno Marijinim družbam se odpira po tej pobožnosti široko, sadonosno polje!

Mehovo.

(Zloženo povodom nove romarske cerkvice Podgradom, ki je bila blagoslovljena 25. junija t. l.)

V podnožju hriba, znanega Mehovo,
kot biser krasna cerkvice stoji.
V njej kamenje zdaj vzdano nanovo.
spomin na davne čase nam budi.

To kamenje je tvorilo grajščino,
kjer gledam zdaj ostanke razvalin;
zavetje tukajšnjih ljudi edino,
ko ropal krvoločni je Turčin.

Tu plemiči so žal in radost pili,
pri težkem delu kmetič se potil,
vsi skupaj se borili v bojni sili
kot narod veri vdan, telesno čil.

Gradišče zdaj preraslo je grmovje,
molče sameva hriba strmi rob.
Porušeno mogočno je zidovje,
razglodal ga je časa močni zob.

Sedaj enake treba ni trdnjave,
Turčin iz naših krajev je izgnan;
a druge mučijo nas zdaj težave:
duhovni boj nas bega dan na dan.

Zveličanja sovražniki zakleti,
obračajo zdaj ost nasproti nam;
zato pa v čast brez madeža Spočeti,
tu novo zrem trdnjavo — božji hram.

V telesnih bojih prej pribežališče
na strmem hribu bil je močni grad, —
v duševnih zdaj Marijino svetišče
pomogi bodi kraj in svetih nad!

Brat Gervazij.

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

(Dalje.)

9. Sokol.

Preden povemo, kaj da ima ta ptič s popolnostjo opraviti, moramo na kratko omeniti še naš peti čut, čut vonja (dúhanja). Dasi nam je neskončno modri

in dobrotni Stvarnik dal ta čut, da nam tudi on po svoje pridiga o božji ljubezni do nas in o božjih popolnostih in da nam včasih služi celo v obrambo zdravja in življenja, se je vendar tudi on že v para-

dižu navzel upornosti in je od tedaj vedno anarhistično nadahnjen. Proti prepovedi zdrave pameti lovi namreč v svoje čutilo najraje prijetnih vonjav, in samo zato, da se ob njih čutno naslaja. Če pa tako dela in ne iz kakega pametnega razloga, tedaj dela (ker mora človek kot pametno bitje vse po pameti delati), proti božji volji, zatorej napačno in kolikor toliko greši. Res je to le mali greh, ali sveto pismo pravi nekje (prid. 7, 19): »Kdor Boga ljubi, ničesar ne zanemarja.« Tudi zaradi tega pazi bogoljubna duša na ta čut, ker se čutnost, posebno pa nevarni čut tipa, vedno bolj okrepi in zaslužnji srce, če se mu človek vdaja. Torej pazi!

Tako, zdaj pa k sokolu!

Na čudovit in moder način je Bog dal človeku petero čutov. Ali danes hočemo premisliti še drugo in še čudovitejšo lastnost.

Tisti »Bogoljubovi« bravci na primer, ki so v Ameriki, v Aleksandriji, v Kahiri in povsod, kamorkoli jih je nesla slovenska korajža, si gotovo često v duhu predstavljajo svoj rojstni kraj, domače griče in doline, domačo hišo, svojega očeta in mater svojo, domačega gospoda župnika, župno cerkev itd. Kakor na sokoljih perutih prelete na perutih svojega »duha« neizmerno planjavo sivega morja, da gledajo »v duhu« domače kraje in obraze in vse, kar so jim kdaj doma zrle oči. In kakor imajo naši Amerikani in Afrikanerji take peruti, tako ima sploh vsak človek to čudovito zmožnost. Samo v neki stvari se po navadi vsi motijo, namreč, da ta zmožnost ni naš duh, ampak neki telesni notranji čut, ki se mu pravi domišljija, ali — če hočete s tujim imenom, ki ga navadno rabimo — fantazija.

Res, čudovita je ta zmožnost! Ne samo to, kar smo kdaj videli, tudi vsi drugi čutni vtiski ostanejo kakor fotografirani in začrtani v našo fantazijo. V fantaziji razločuješ vonjavo vijolic od vonjave rož, okus vina od okusa medu, otip žameta od

otipa svile. Domišljija te spominja, kako boli zob, kako glava, kakšnega glasu je očetova, kakšnega materina beseda, in včasih nam kakšna godba ali pešem še dolgo potem, ko smo jo slišali, čisto razločno »hodi na misel«. Domišljija hrani v sebi vtiske vsega, kar smo s svojimi zunanji čuti zaznali. Ta notranji čut je kakor nekakšna velika zakladnica, kjer so vsi ti vtiski lepo shranjeni — in čemu?

Iz teh podob čutnega sveta spoznava naš razum umstveno ves zunanji svet in s pomočjo teh podob, ki mu jih daje na razpolago fantazija, si sploh pridobiva vsega umstvenega znanja. Če je res razum kralj, ki prebiva v palači našega telesa (svoje kraljeve sobe ima v glavi), potem je domišljija njegova služabnica, od katere sprejema s pomočjo teh podob vse novice zunanjega sveta. S svojim bistrim očesom prešinja potem te čutne podobe fantazije ter razbira iz njih in umstveno spoznava resnico, ki je skrita v rečeh kakor jasni demanti v grudasti in kameniti zemeljski skorji.

To je domišljija: čudovita in imenitna zmožnost našega bitja. Ali prav zaradi teh prednosti nam je tudi lahko zelo nevarna, če tega brzokrilega sokola ne ukrotimo.

Da, kaj so vsi »samodrči« — tako so namreč krstili slovensko avtomobile — in kaj vsi »samofrči« (kakor je dovtipen porednež po prejšnjem zgledu krstil balone in letalne stroje) in kaj najhitrejši sokol v primeri z živo, hitro in vihravo domišljijo! Naenkrat te ponese nazaj v naj-sivejšo starodavnost, prav v začetek sveta, in ti kaže, kako je Bog svet ustvarjal, potem pa je zopet naenkrat na koncu sveta in kaže tvojim strmečim očem, kako »se gibljejo nebeške moči«, kako se svet ruši in podira. Z njenimi plavutami se potopiš v morske globine in gledas z njenimi očmi prečudne, strašne in velikanske morske živali, potem pa te naenkrat dvigne v nadzemeljske višave, kjer ti kaže pokrajine na solncu, na mescu in na zvezdah, in poletiš ž njo na zadnjo

zvezdo, odkoder strmiš globoko tja v brezmejno praznoto, kjer ni nobene stvari več. In zopet te nese nazaj v davna sto- in tisočletja, in gledaš življenje in boje starih narodov, si predstavljaš križanje Sinu božjega na Kalvariji, in odpira tvojim strmečim očem pogled na strašne muke večnega pekla in na večno veselje v lepih nebesih.

Ali za fantazijo hite tudi tvoje misli in tako te more fantazija odvrčati od stvari, ki jih moraš premišljevat. Lej, ravno to, ta vihrava in živa fantazija je vzrok tvoji raztresenosti pri molitvi in sploh pri vseh pobožnih vajah. Le pomisli, kod vse letaš na perutih tega sokola, kadar si v cerkvi pri sveti maši ali kadar zvečer doma rožni venec moliš. In tu tiči prva nevarnost za našo dušo: če ne znamo krotiti svoje domišljije, ne bomo nikdar znali dobro moliti, ne bomo v srcu nikdar prav združeni z Bogom, ne dosežemo nikdar popolnosti.

Glej, dragi bogoljub, v srednjem veku je bil pri gospodi posebno v navadi takozvani lovsokol. Sokole so namreč znali tako ukrotiti in izučiti, da so bili čisto domači; usedli so se gospodi na rame in roke, potem pa so hodili s takimi sokoli ven na lov, jih spuščali za ptiči, ki so jih hoteli naloviti, in krepkokljuni in brzokrili sokol jim je sladkaje se prinašal vse, kar je vjel.

Prav tak ukročen sokol mora biti tudi tvoja domišljija, če hočeš dobro moliti.

Najprej jo moraš tako ugnati, da ti ne bo uhajala z doma, kadar ti je treba zbrano moliti. In kako jo boš ugnal? Najbolje in najhitreje tako-le: Preden začneš moliti, se vselej postavi v pričujočnost božjo. Kjerkoli si, tam je pričujoč vsevidni in vsevedni Bog, posebno pa te z veliko ljubeznijo obdaja, kadar hočeš moliti, in te je drage volje pripravljen uslišati. Nato prosi ponižno, da ti on sam pomaga, zbrano in dobro moliti. Potem se pa pošteno in pametno potrudí, da ostaneš s svojimi mislimi pri tem, kar izgovarjaš, oziroma kar hočeš pre-

mišljevat. — »Že, že, ali kaj pomaga, če sem naenkrat zopet bogvekje s svojimi mislimi!« — Nič ne dé, le vselej svojo fantazijo in svoje misli zavrne nazaj v pričujočnost božjo in k temu, kar moliš. Potem bo 1. tvoja molitev popolnoma dobra, 2. boš dosegel, da boš vedno hitreje zapazil, kadar ti bo ta nepokojni sokol z doma sfrčal, in ga boš tako 3. vedno lažje trajno doma obdržal in ga počasi dobil dodobra v svojo oblast. Ena glavnih nalog pri molitvi ti je torej fantazijo zavračati, potem je molitev čisto dobra — pa magari da bi jo bilo treba med enim samim očenašem iti stokrat vračat.

Z druge plati pa se moraš znati domišljije posluževati, da ti bo, kakor sokol na lovu donašala potrebne snovi za molitev in premišljevanje. Kako to? Glej, ena vrsta premišljevanja — ki se mu z latinskimi imenom po navadi pravi kontemplacija — obstoja v tem, da si ravno v svoji domišljiji prav živo predstavljamo na primer Jezusovo križanje, kako je Jezus ves krvav, ves z ranami posut, s trnjevo krono na glavi, z izrazom brezmejnega, groznega trpljenja na obrazu in v očeh, potem križ, žreblje, divje trdosrčne vojake, škodoželjne farizeje, radoznalo množico, žalostno Mater božjo, svetega Janeza, sveto Marijo Magdaleno, pobožne žene itd. Ob vsaki teh podob obujamo potem primerna čustva v duši in v srcu ter tako prav dobro molimo in premišljujemo. Ravno tako se z domišljijo vtopimo v nebeško blaženstvo, v različne muke groznega pekla, se potem ob teh podobah navdajamo s strahom pred grehom in z gnjusom nad njim, z ljubeznijo do Boga in do krščanskih čednosti in naposled trdno sklenemo, da hočemo na vsak način peklu uiti in na vsak način v nebesa priti.

Živa fantazija torej ni nič slabega. Le ukročena mora biti, v svoji oblasti jo moramo imeti, potem je ravno ona prav dobra služabnica v dosego popolnosti.

Dr. Anton Zdešar.

Poznati jih je treba!

»Vera je zasebna stvar«, tako so trobili in še trobijo v svet socialni demokrati ter slepe sicer dobre, a nevedne ljudi, kakor da so sociji poštenjaki prve vrste ter vneti in zanesljivi katoličani. Toda, ko bi bilo to res, bi moralo vendar prenehati zaničevanje, zabavljanje, smešenje, ki se čuje po soc. demokratskih delavnicah, časopisih in po shodih zoper vse, kar je v zvezi s Cerkvijo in sveto vero, zoper vse, kar je poštenemu katoličanu svetega in dragega. Ali ni smešenje in zaničevanje najsvetejših čuvstev, ki prevevajo katoliško srce — recimo veliki teden, osobito veliki petek — ako so n. pr. soc. demokrati priredili v svojih prostorih na Ottakringu na Dunaju uprav na letošnji veliki petek zabavni večer, ako je isti večer v okraju Favoriten na Dunaju v soc. demokratskem delavskem Domu imel prireditev citraški klub, ako so imeli isti ljudje na veliki petek v svojem Domu v Meidlingu plesno šolo?

Z ozirom na take dogodke, ki je o njih sporočal neki dunajski časopis, se moramo resno vprašati: Ali more katoliški kristjan, ki količkaj še spoštuje svoje versko prepričanje, ki mu verstvena zadeva ni postranska stvar, soglašati z ljudmi, kakoršni se združujejo v soc. demokratski organizaciji? Ali more verjeti v odkritost soc. demokratov, ki govore: »Vera je zasebna stvar!«

Odvrnimo se dosti zgodaj od takih ljudi, ki nam iz srca pulijo in teptajo najdragocenejše, kar imamo: sveto vero!

Tudi pri nas so pri zadnjih volitvah soc. demokrate volili taki, ki imajo še vero in izpolnjujejo vsaj za silo verske dolžnosti. To so mogli storiti samo iz slepote. Kdor te ljudi pozna, se mora od njih odvrniti, če ima le še trohico vere.

Armada sv. Križa.

Bilo je l. 1903. meseca svečana. S tremi tovariši sem jo mahnil iz Nazareta na Galilejskem proti severu v dve uri oddaljeni Sefforis, staro Dio Cezarejo, kjer sta nekdanj prebivala Joahim in Ana, stariši Marije Device. Med razvalinami nekdanje križarske cerkve je bival tedaj čuvaj tega sv. kraja, Fr. Diego, frančiškan. Pri njem smo prenočili, drugo jutro pa smo odšli po kameniti planjavi, polni starodavnih judovskih grobov, proti Kani Galilejski. Potoma smo v Medžetu ogledali si grobišče preroka Jona, izpili pri šejku, vaškem županu, čašico pristne turške kave in prišli v Kano okoli 11. ure. Tamošnji misijonar, frančiškan P. Egidij Geisler, Avstrijec, je že vedel, da pridemo. Z veseljem je sprejel svoje avstrijske rojake, razkazal nam svetišče, potem pa nas povabil na ženitnino, k obedu. Kar je zmožgel v svoji misijonski revščini, nam je postavil na mizo. P. Egidij nam je vedel tudi veliko zanimivega povedati iz svojega misijonskega življenja v Palestini. Saj je prebil v sveti deželi celih 35 let.

Iz teh podatkov hočem ljubim bralcem »Bogoljuba« napisati nekaj zanimivih reči, s tem pa tudi našemu ljubeznjivemu rojaku postaviti v slovenskem listu mal spominek. Naj nam naš P. Egidij sam pripoveduje, kako

je prišel v Sveto deželo, in kaj je vse tamkaj doživel.

1. Iz mojih mladinskih let.

V Solnogradu, torej tam, kjer pravijo, da pridejo otroci z dežnikom na svet, sem 26. junija 1845 zagledal luč sveta. Svojega očeta se spominjam le toliko, da je imel že čisto bele lase in brado, saj sem se rodil jaz ko, je bil on že 70 let star. Bil je knjigovodja v Obererjevi tiskarni in knjigarni. Moja mati je bila pobožna tretjerednica, vsak dan videti pri sveti maši in gotovo vsakih 14 dni pri sv. obhajilu, pridna gospodinja, ljubeznjiva, skrbna mati čveterih otrok, izmed katerih sem bil jaz najmlajši.

Z materjo sva hodila k frančiškonom v Solnogradu k sv. maši. Seveda se je meni pri sv. daritvi najbolj dopadlo zvončkanje; nestrpno sem čakal, da sem toliko dorasel, da sem mogel in smel vstopiti v družbo frančiškanskih ministrantov. Kolikor nisem bil v šoli, sem pa preživel v zakristiji; da se me je prijelo ime »samostanski maček«, to me ni motilo. V samostanskem mačku je polagoma zorel sklep, postati v svojem času frančiškan, če ne gvardijan, pa vsaj zakristan. Zgodilo se je z menoj to, kar s tolikimi drugimi

dečki, da so pri ministriranju dobili veselje in poklic do duhovskega, redovnega stanu.

2. Mladost je norost.

Prav spodbudna niso bila moja poznejša dijaška leta na gimnaziji, kamor so me dali moji stariši, ker sem vedno pravil, da hočem biti frančiškan.

Od narave bolj kot zadostno nadarjen, sem se le prerad držal izreka sv. pisma v bukvah pridigarja: »Veliko učenja muči telo.« Len sem bil, pa tudi ne: učenje sem imel namreč za sredstvo v dosego namena. Pri različnih predmetih gimnazijske učenosti sem se vprašal: Je-li je tale predmet za tvoj prihodnji poklic potreben ali ne? Če mi je moja neizkušena pamet rekla da, potreben, potem sem se učenja istega predmeta prijel z vso vnemo, drugače pa je šla pridnost in pazljivost ne vem kam. Seveda me je pozneje skušnjava izučila, da me je moja razsodnost goljufala in bi mi bilo bolj temeljito znanje matematike in fizike v poznejših letih v veliko korist. Kaj hočemo, mladost je norost!

Moji profesorji so bili večinoma benediktini iz Št. Petra in Mihelbeurena, med njimi poznejši nadškof solnograški, P. Albert Eder, ki sem ga prav po sinovsko spoštoval in ljubil. Manj prijatelj sem bil z drugimi, posebno s profesorjem matematike. Pravzaprav so ti možje storili le svojo dolžnost, da so mene nepridiprava parkrat obsodili k ponavljanju razreda, kar pa se je meni tako za malo zdelo, da sem sklenil nevhvaležnim avstrijskim gimnazijem slovo dati in oditi na ono stran črnorumenih kolov, — na Bavarsko.

Moji stariši so bili sicer mnenja, da bi bilo zame boljše obesiti učenje, ali primernejše rečeno, neučenje in šolo na kol, ker po teh uspehih v šoli niso imeli upanja, da bom kedaj frančiškan, še manj misijonar v sveti deželi, kakor sem jim zadnje čase pravil.

Mene ni mikalo pustiti šole in iti kam na čevljarski stol; moledoval sem toliko časa, da so me stariši pustili v Burghausen na Bavarsko v ondotno gimnazijo, znano pod imenom refugium peccatorum t. j. pribežališče grešnikov, lenih dijakov ali drugačnih dijaških navihancev. Takrat sem bil 13 let star. Stariši me niso mogli vzdrževati, zato sem bil navezan na samega sebe. Solnograško dostojanstvo »samostanskega mačka« mi je najprvo prav prišlo. Šel sem v kapucinski samostan v Burghausnu in brez posebnih ovinkov razkril p. gvardijanu, zakaj sem tu. Star sem bil že toliko, da se nisem njegove dolge, sive brade preveč bal, tem manj, ker me je pater gvardijan prijazno sprejel, dobrovoljno poslušal mojo obtožbo in tu in tam s prstom mi

požugal. Za tri dni sem dobil takoj v samostanu stanovanje in hrano, potem pa me je blagi redovnik spravil pod streho k nekemu 76 letnemu starčku, zakristanu marijanske kongregacije.

Moje ministrantsko znanje iz frančiškanskega delokroga v Solnogradu je starčku prav prišlo; pomagal sem in olajšal njegovim starim nogam marsikatero pot. Prikupil sem se mu kmalu, še bolj pa njegovi ženi: ni trajalo dolgo, da sta me imela rada kakor lastnega sina.

Gimnazija v Burghausenu je tedaj imela četrto razredov; dva dejanski in dva na papirju vsled pomanjkanja profesorjev in dijakov. Ravnatelj je imel prej isto dostojanstvo na nekem gledišču.

V drugem razredu nas je bilo 15 učencev. Profesorji so nam z besedo in palico ubijali učenost v glavo. Takrat še ni bilo tako, kakor dandanes, da ima paglavec že v ljudski šoli pravico učitelja jeziti in mu nagajati, le-ta pa nima pravice, seči mu v lase ali sprašiti mu z leskovko grešno kožo. V Burghausnu so bile klofute, različne bunke in batine v gimnazijskem opravilniku; o njihovih izdatkih in prejemkih niti profesorji, niti učenci nismo vodili knjigovodstva. Trije smo bili v našem razredu, ki smo imeli v teh rečeh neomejeni kredit. Profesor L. je imel name prav posebno piko. Vselej, ko je kateri izmed sošolcev obtičal pri odgovoru na vprašanje, je profesor rekel: »Geisler, naprej!« Ja, naprej! ko bi bil jaz le vselej vedel, kje je oni zastal. Profesor je sicer hotel pomagati mojemu spominu s tem, da mi ga je vlekel za lase iz povodnji splošne nepazljivosti, pomagalo pa ni vselej.

Vkljub pomanjkljivi pridnosti in skrajni razmišljenosti pri poduku sem dobro prišel skozi. Moja dobra mati je zopet začela upati, da bom vendar še frančiškan; očetu se seveda zaupanje ni hotelo tako brž vrniti.

Tudi tretji razred sem izvršil v Burghausnu, sebi v zadovoljstvo, za druge se nisem menil.

V četrti razred pa sem prišel v Pasavo. Tja me je gnalo, ker sem tedaj že 15 let star začel spoznavati, da brez resnega učenja ne bom nikdar prišel do svojega cilja. Med tem je moj oče od kapi zadet umrl, mati pa mi je rekla, naj gledam, da pridem kmalu do svojega lastnega kruha. Poprijel sem se učenja, dobro dovršil četrtega razreda polletje, potem pa sklenil nadaljevati svojo izobrazbo zopet na kakem avstrijskem gimnaziju.

Sprejeli so me v Halu na Tirolskem frančiškani na svoj zavod. Tu sem končal drugo

polletje četrtega razreda in oba naslednja, peti in šesti.

Sedaj sem bil pred pragom hiše svoje bodočnosti. Želja, nositi haljo sv. Frančiška, me vkljub moji lahkomišljenosti ni nikdar zapustila. Koncem 6. razreda sem prosil za spremembo v red, bil po blagohotni pridigi p. provincijala, katere glavna smisel sta bila moja dosedanja lahkomišljenost in resnost redovnega življenja, uslišan. Leta 1864., dne 25. junija sem s šestimi drugimi sošolci romal v Solnograd v novicijat, kjer naj bi pod duhovnim vodstvom znamenitega P. Petra Singerja prebil leto poskušnje.

Po končanem novicijatu so me moji predstojniki poslali nadaljevat gimnazijske nauke v Bocen na Tirolsko. Tu sem dovršil sedmi in osmi razred, bogoslovje pa v Kalternu. Dne 4. oktobra 1868 sem v Solnogradu

zapel novo mašo. Mati mi je dva meseca prej umrla. Nato sem se oglasil za misijonarja v Sveti deželi. Sprva se mi je reklo, da mi ne morejo uslišati prošnje, ker jim doma primanjkuje po samostanih tirolske frančiškanske provincije mašnikov. Nič nisem bil vesel tega odgovora. Vleklo me je v Palestino.

Tisto leto je bil ravno naš cesar v Sveti deželi. Tamošnji misijonar, frančiškan pater Heribert Vič se mu je v Palestini tako prikupil, da si ga je avstrijski vladar zaželel za dvornega kaplana. P. Heribertu je bilo treba v Palestini naslednika. Poprosil sem še enkrat in sedaj sem bil uslišan. Meseca novembra 1870 sem bil že na poti v Palestino.

P. J. K.

(Dalje prihodnjič.)

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Sklep 6. vadbje je danes še nepopoln. Ker je ta stvar obsežna in važna, je ne moremo in ne smemo kar na kratko in površno obdelati; nadaljevali jo bomo v 7. vadbji. — Došlo nam je še več dobrih dopisov za 4. in 5. vadbjo; tudi te bomo porabili v sklepnem sestavku.

Odgovori, poslani na vprašanja 6. vadbje, so resni in preiščani; vidi se jim, da so privreli iz dobrih src, ki gore za čast Gospodovo in za pravo srečo ljudstva. Priobčili bomo vse te odgovore vsaj v glavnih mislih in navstetih.

Zveza s prejšnjim je ta-le: Krščanska omika je življenje kristjana po sv. veri, zlasti kadar nastopa očitno v družbi ali v javnosti. Tako življenje po veri pa ni lahka reč, ker je še vedno resnično, kar je govoril sv. Pavel svojim učencem: »Vsi, ki hočejo pobožno živeti, bodo preganjanje trpeli.« Znano nam je sicer, da ne bomo trpeli zastonj, ker nam je dal Jezus obljubo: »Blagor njim, ki zavoljo pravice preganjanje trpe« itd., vendar vkljub temu je preganjanje trpeti za človeka huda reč, zato se bojimo, ogiblujemo, tožimo in vzdihujemo, — če ne zapustimo celo pravice iz strahu pred trpljenjem.

Treba nam je torej pomoči in podpore. Izgled našega Zveličarja in njegovih svetnikov, vzlasti mučencev in mučenk je že močna podpora, pa vendar še nezadostna, kakor kaže žalostna izkušnja vsakdanjega življenja. Kaj torej? Imamo še močnejši pripomoček,

ta je sv. obhajilo. Sv. obhajilo ima čudovito moč do duše, ki ga vredno prejema; daje ji nadnaravno življenje. Človek veliko bolje spozna zapovedi sv. vere in svoje dolžnosti, zlasti pa dobi duša nove moči, ustavljati se hudemu in delati dobra dela. — Poglejmo, kaj pišejo naši prijatelji.

1. Količega pomena bi bilo pogosto sveto obhajilo za razvoj krščanske omike? M. K. iz Moš piše: Le tisti človek je dovteten za kaj lepega in vzvišenega, ki se večkrat zedini pri sv. obhajilu s svojim Bogom. Kadar želim koga pridobiti za dobro stvar, kateri vem, da ni naklonjen, poizkusim ga pridobiti takrat, ko gre od sv. obhajila, — in malokdaj brez uspeha, bodisi pri moškem ali pri ženski. Sadovi pogostega sv. obhajila so tako veliki in lepi, da smemo staviti vanje vse svoje upe pri delu za krščansko omiko.

A. D. Škofja Loka: Ako bi naše ljudstvo pogosto prejemalo sv. obhajilo, bi se popolnoma prenovilo, grehi in razvade bi izginile, ljubezen in sv. čednosti bi zavladale med nami; — in to je krščanska omika.

M. P. Prihova: Ako bi naše ljudstvo pogosto pristopalo k sv. obhajilu, bi postalo bolj modro in srčno in bolj vneto za dobra dela. Strasti bi se polegale, red in mir bi vladal med nami.

M. E. Višnja gora: Brez notranje milosti ni prave zunanje omike. To milost pa nam deli Bog ravno po sv. zakramentih. Pri svetem obhajilu se sklenemo z Jezusom; in če je

Bog z nami, kdo bo zoper nas. Sv. obhajilo je pa tudi edina tolažba v trpljenju in bridkosti našega življenja.

Enake misli razvijajo tudi dopisi iz Št. Jurija pri Taboru, iz Gradiša in še drugi povdarjajo veliki pomen pogostega sv. obhajila.

2. Kaj moremo mi storiti, da zlasti moške privadimo na pogosto sv. obhajilo?

Vsi dopisi se vjemajo v treh mislih. Dober zgled, prijazno in modro prigovarjanje in molitev v ta namen. — Dober zgled obstaja v tem, da sami radi pogosto pristopamo k mizi Gospodovi in pa da se nad nami kažejo lepi sadovi sv. obhajila. — Skoro vsi se strinjajo tudi v tem, da je treba začeti zgodaj pri mladini; ako privadimo dečke na pogosto sv. obhajilo, bodo povečini ostali zvesti tudi kot mladeniči in možje. — Splošno priznavajo velik vpliv Marijinim družbam itd. na pospeševanje pogostega sv. obhajila. Kadar be imela vsaka mladeniška Marijina družba svoj odsek za pogosto sv. obhajilo, bomo daleč naprej prišli. — Nekateri žele, da bi se to večkrat priporočalo v govorih. Pri mladini imajo največ vpliva kateheti in matere; ti morajo zastaviti vso svojo veljavo in moč za to sveto stvar.

Da ima pogosto sv. obhajilo mnogo nasprotnikov, je umevno. Važno pa je, kar piše M. K.: »Hudobni duh se poslužuje najbolj obiskovalcev mnogih gostiln, ki pridno zabavljajo čez to in mladino odvrčajo. Zato varujmo mladino pred to hudobno družbo, kar se najbolje stori z družbo treznosti.

3. in 4. Kolikokrat so v dobi preganjanja prejeli sv. obhajilo, in ali je za mučeniško srčnost potrebno vsakdanje sv. obhajilo? Prvi kristjani so redno pri vsaki sv. maši prejeli tudi sv. obhajilo. Da so bili te sreče in te

milosti deležni, so se veliko trudili: ponoči so vstajali, daleč so hodili, da so našli mašnika, v šumah in podzemeljskih jamah so prečuli noči pri sv. daritvi. To gorečnost so zajemali ravno pri sv. maši in sv. obhajilu. Tako so bili vedno pripravljani iti v boj za sv. vero Kristusovo. Ob času preganjanja so smeli kristjani jemati sv. R. Telo seboj na dom. Mašnik jim je zavil sv. hostije v bel prtčič, ki so ga shranili na prsih skritega, nekako tako, kakor dandanes duhovnik, ko gre bolnike obhejati. Ako je nastopila nevarnost hipoma, so se doma sami obhajali.

Tako vidimo, da so prvi kristjani dobro vedeli, kako potrebno je sv. obhajilo za mučeniško srčnost.

Sedma vadba.

Premišljuje tele znane besede iz blagoslova: »Kruh iz nebes si jim podelil, — ki vse sladkosti v sebi ima.«

1. Katere so te sladkosti — in koliko jih okuša moje srce? Na to 1. vprašanje ni treba v pismu odgovarjati, pač pa na to:

2. Ali je mogoče vpeljati po naših cerkvah pogosto (vsakdanje) sv. obhajilo?

3. Kolikokrat je treba iti k sv. spovedi, da more in sme kristjan vedno prejemati sveto obhajilo?

4. Kaj morejo storiti družbe in bratovščine, kaj posamezni ljudje, da olajšajo duhovnikom to opravilo?

Opomba. Predzadnji »Bogoljub« vabi M. družbe na delo zoper alkohol. Temu vabilu treba slediti, zlasti ker smo danes videli, da je ta alkohol velik sovražnik pogostega sv. obhajila. Poskusajmo torej ta gnezda, kjer ima hudobni duh svojo zalego, razdirati in zanjke mladini nastavljenе streti. Uspehe si zapišite!

Slovinci prvič v Sveti deželi.

(Piše urednik. — Dalje.)

Še en mesec, pa bo leto, kar smo se podali na pot ali pravzaprav na morje, da smo prišli v Sveto deželo. Čas bo že, da sklenemo tudi to naše drugo romanje, ki ga opravljamo v duhu že skoro celo leto. Sicer bi se dalo še marsikaj povedati, a smo že trudni od pota; začelo se nam je tožiti na tujem, pa se obrnimo proti domu.

Devet dni in deset noči smo bili vsega skupaj v Jeruzalemu. Ogedali smo si v Jeruzalemu samem in v bližnji okolici vse znamenitosti, namolili smo se, odpustkov naku-

pili — brez šale — na cente in možnjičke tudi pošteno olajšali. Suša je nastala ne samo tam zunaj po deželi, ampak tudi po naših žepih. Vse nas je opominjalo, da bo treba kreniti proti zahodu, odkoder smo prišli.

Vseh devet dni, pa tudi vse dni na morju — razen zadnjega jutra, ko smo se bližali Trstu — smo imeli lepo solnčno vreme. Bilo je gorko, recimo vroče, a ne presilno; bilo je v septembru kakor pri nas v juliju. In to se da že prenašati.

Napor ni bil prevelik; vsak dan smo imeli

li poleg ogledovanja tudi dosti časa za odpočitek, tako da nam ni bilo sile. — Hrana tudi ni bila niti prepičla niti preslaba; bila je precej umerjena po naših evropskih želodcih. Turkov in Judov širokohlačnikov smo se že precej navadili, oni pa nas. Po hospicih so nam bili prijazni in postrežljivi; čutili smo se v njih čisto domači. Najbolj so nas pa vezali nase sveti kraji s svojimi spomini. Vse to nam je bivanje v Jeruzalemu zelo omililo. Skoro bi bili govorili s sv. Petrom na gori Tabor: Dobro nam je tukaj biti; kar ostani-mo tukaj — šotorov nam še postavljati ne bo treba! Vse je bilo dobro, — samó špaga nam je začela prihajati h koncu. Seveda so nas tudi domača opravila klicala nazaj, domači pa tudi že težko pričakovali in šteli dneve, kdaj že pridemo, da jim prinesemo odpustke. Zakaž lakota po teh odpustkih je bila strašno velika; nikoli jih ni bilo dosti.

Zares škoda, da smo se morali tako kmalu ločiti iz Jeruzalema! Ko bi bili še kaj dalj časa tam, bi se bili Jeruzalemcji kmalu slovensko naučili, sčasom bi se bil morda Jeruzalem celo poslovenil — seveda, ko bi bili imeli mi vedno toliko denarja, da bi bili od njih kupovali in jim bakšiš metali. Zakaž za denar Jutrovec vse stori. Tudi pobožni znajo biti za denar in katoliški; da, ne samó oni, ampak tudi njih blago in živina, osli in konji so »katoliški«, če morejo s tem kakega katoličana oplahitati. Nemškega že znajo nekaj, ker Nemci so seveda večkrat tam kakor mi. »eine krone, guten tag, troben (trauben), gut esel, katoliš esel — tak je nekako njih nemški besedni zaklad, s katerim osrečujejo romarje. Ker se znajo — iz dobička-željnosti seveda — tako dobro tujcem prilagoditi, so se tudi res začuda hitro jeli privajati slovenskih besedi, ki so jih slišali od nas. »Dobro jutro, dober dan, prosim gospod, kupite, ni drago, hitro, mirno itd.; take besede so že dobro govorili. Ker sem jaz klical z voza nekaterim našim, ki so nas srečavali: »V Jordanu se ne kópati!« je takoj začel tudi naš voznik klicati: »V Jordanu se ne kópati!« In ker so me gospodje klicali »Janez«, pa je začel tudi on, ko me ni bilo hitro na voz: »Janez, Janez!« Že, ko smo se tje peljali, je na zadnji postaji pred Jeruzalemom klical neki dečko: »Kupite grozdja!« Kje si se pa ti to naučil! sem si mislil. Najbrž je slišal od kakega romarja pri prvem vlaku, pa je pri drugem takoj porabil. Znajo se pa hitro okoristiti. Seveda vse za ta preljudi denar.

Vsi so postrežljivi in vsiljivi, najbolj pa menda — fotografi. Že v Jafo so se nam nasproti pripeljali in nam ponujali svoje karte in svoje delo. Romarji so izpolnili njih želje

in se dali fotografirati nevem kolikokrat in v koliko različnih skupinah in kostumih. Silna vojska se je pa vnela med dvema, kdo izmed nju bo fotografiral celo romarsko skupino. Kaj sta mi vendar dala opraviti in kaj vse obetala! Ko smo se vračali od Jordana, je eden prijezdil svojega konja do »apostolskega studenta« in mi ga ponujal, da bi nanj sedel in jездil v mesto nazaj. Pa nisem maral. Toda drug bolj pogumen jezdec - romar se je s to ponudbo okoristil, zasedel konja in jездil proti Jeruzalemu mimo Betfag in Betanije kot svoj čas Jezus, samó da je bil ta na ponižnem osliču, dočim se je naš jezdec ponosno vspel na iskrem konju. — Končno smo se po dolgem prerekanju vendar pobotali z enim fotografom (Tumayanom). Ali kakor se nam je prej vsiljeval, tako težko je bilo pozneje od njega kaj dobiti. Fotografirali smo se na frančiškanskem dvoru.

V četrtek 15. septembra smo imeli zadnjo skupno službo božjo, in sicer v patriarhalni cerkvi. Imeli so škof pontifikalno sveto mašo in med mašo pridigo z običajno gorečnostjo.

Opoldne istega dne je bilo v avstrijskem hospicu slovo odhajajočega rektorja, prelata Ehrlicha. Osem let je bil v Jeruzalemu; dočkal je ravno še nas, svoje rojake, ki smo ga Jeruzalemčanom tudi odpeljali domov. Pri obedu so bili navzoči: konzul Zefarovič, en zastopnik patriarhalnega kapitelnja in zastopniki skoro vseh katoliških redov v Jeruzalemu: frančiškanov, benediktinov, lazari-stov itd. Vsi so v lepih govorih slavili zasluge odhajajočega rektorja in mu izrekli svojo zahvalo in pozdrave. Nad njegovo glavo pa se je na steni blestel napis v slovenskem jeziku: »Bog Te spremlja!« Bog ga je res spremljal, — ž njim vred je šla tudi njegova gospodična sestra, ki je bila dalj časa pri njem — in zdaj je profesor bogoslovja v Celovcu; a srcé njegovo je menda za tri četrtine še vedno v Jeruzalemu.

Popoldne istega dne so nam izpostavili v češčenje steber bičanja, ki ga hranijo — kakor je bilo že povedano — v kapeli sv. Rešnjega Telesa (v cerkvi božjega groba) na desnem stranskem oltarju. Ta sveti steber smo poljubljali in polagali nanj svoje spominke ali »odpustke«, kakor smo jih polagali tudi na druge svete kraje, ter so s tem dobili res prave odpustke.

Drugo jutro, v petek, 16. septembra, smo na vse zgodaj zadnjič hiteli v cerkev božjega groba, da se poslovimo od njega. Težko nam je bilo slovo od tako sv. krajev, ki jih cenimo že od zgodnje mladosti, ko smo prvič slišali od njih; zdaj pa, ko smo jih na lastne oči videli, so nam prirasli še bolj k srcu.

Marijino kronanje.

M. Kastner.

Stropna slika frančiškanske cerkve v Ljubljani.

Jeruzalem, Betlehem, Oljska gora, Sijon, Kalvarija, božji grob — ostanete nam nepozabljeni! »Če tebe pozabim, o Jeruzalem, bodi pozabljena moja desnica! Moj jezik naj mi obtiči na nebu, če se ne spomnim tebe, če nimam Jeruzalema za največje svoje veselje.« (Psalm 136.) . . . Tolažba vernemu kristjanu pri spominu na svete kraje je le ta, da imamo v sv. Rešnjem Telesu tistega, ki je bil tukaj rojen, umorjen in pokopan, še vedno — živega. Vsak tabernakelj, kjer Jezus biva, nam je Betlehem, in vsak oltar, kjer se opravlja presveta daritev, Kalvarija . . . To je, kar nam lajša ločitev.

Ob šestih smo že hiteli na kolodvor, ne v skupni procesiji, ker ni bilo časa za to, ampak v posameznih gručah. Na kolodvoru so se zbrali naši znanci iz Jeruzalema, zastopniki raznih redov, konzul in drugi, da se od nas poslové. Še en pogled na sveto mesto, en srčen pozdrav Jeruzalemu — in vlaka sta jo odpihala hitro drug za drugim proti Jafi; kmalu smo izgubili izpred oči mesto trpljenja Gospodovega, mesto, kjer smo preživeli devet tako lepih dni, ki jih bomo vedno šteli med najlepše v svojem življenju. Marsikdo se je poslovil od njega za vedno; drugi pa smo si mislili: »Če bomo živi, še se bomo videli!«

Toda vrnili se nismo vsi. Najprvo smo pustili tam trinajst stanovitnih, ki se niso še hoteli vrniti, ampak jo ubrali še v Galilejo in Egipt. Pri teh, kakor kaže, špaga še ni bila čisto pri koncu. Spremljal jih je P. Benigen. Tudi mene je mikalo ž njimi, pa nisem mogel in smel romarske družbe zapustiti. In dasi pravijo, da je številka 13 nesrečna, se jim je — kakor se nam pripoveduje — na tem potu prav srečno in dobro godilo. Eden izmed teh »mož Galilejcev« nam bo prihodnjič za nameček to potovanje opisal.

Pustili pa smo tam še tri druge romarje; pravzaprav enega romarja pa dve romarici. Ena izmed teh — tako ji je bilo vseč v Jeruzalemu, da se res ni mogla od tam ločiti — ta je vstopila v prostovoljno službo pri redovnicah boromejkah, druga, ki si je roko malo pohabila — pa ne toliko, da bi ravno ne mogla domov, če bi je ne bil tudi Jeruzalem mikal, da ga je še dalje uživala — je dobila pri istih redovnicah streho, pridno obiskovala svete kraje in tudi Galilejo, ter se letos meseca marca vrnila srečno nazaj v Ljubljano. — Romar pa, g. Janez Eberwein — ime sicer nemško, pa srce slovensko — je tudi hodil še po Sveti deželi od kraja do kraja, »padel« pa tudi med razbojnike, ki ga sicer niso napol mrtvega pustili, pač pa mu vse pobrali, kar je imel pri sebi. Pa tudi on se je srečno vrnil nazaj na Kranjsko. A Sveta dežela mu je tako prirasla k srcu, da je kupil tam med Jeruzalemom in Betlehemom posestvo, — vidi se, da je imel pri sebi mnogo »špage«, četudi so mu jo Beduini malo prikrajšali, pa je še ni bilo konec. Na to svoje novo posestvo se misli preseliti, če se morda med tem ni že preselil. To bi bil torej začetek slovenske kolonije v Sveti deželi. Kdo bo šel za njim?

Po dobrih treh urah smo prišli do Jafe. In tukaj se moramo ustaviti. Mislim sem Vas danes že pripeljati domu; a pot je predolga, popis bi bil preveč narasel. Zato bo konec šele prihodnjič.

Torej **obletnico**, smo rekli, bomo obhajali na Brezjah. Po dogovoru z nekaterimi romarji bodi to v **ponedeljek 4. septembra**. Ta dan bo ob pol desetih pridiga in slovesna sv. maša. Vsi romarji naj pridejo z romarskimi znaki in križci. Tudi zastavo bomo prinesli. — Torej pa na svidenje na Brezjah!

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Pij X. Papež Pij X. so izpolnili dne 2. junija starost 76 let.

Zdravje Papeža Pija X. je kljub občutni vročini izbornu. Ker so sv. oče za zdaj odklonili sprejeme večjih skupin — v avdijenci so bili na izrečno željo papeža samega le prvobhajanci — si izmišljajo židovski časnikarji

vsakojake bolezni, ki o njih sanjarijo po časopisih. Sv. oče ne sprejemajo večjih skupin iz znanih razlogov, ker framasonski Italijani z letošnjo proslavo žaliyo poglavarja sv. Cerkve.

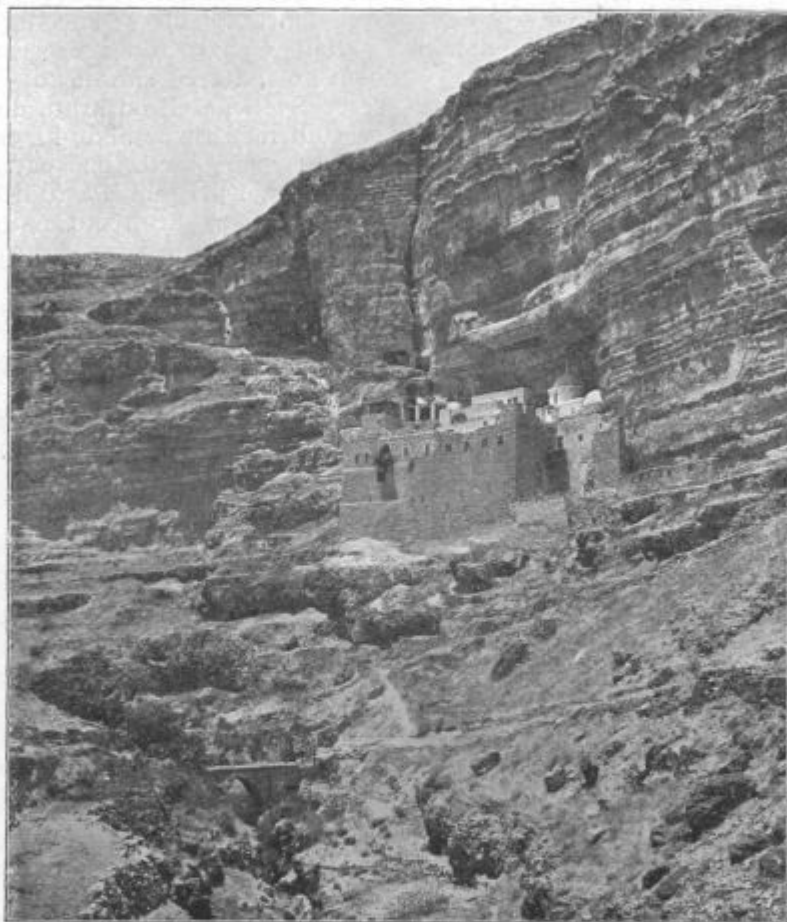
Papeževa slika za cesarja. Tajni komornik sv. očeta grof Lippay izdeluje sliko Pija X. v naravni velikosti; namenjena je avstrijskemu cesarju.

1912 — evharistični kongres na Dunaju. Kakor hitro je bilo gotovo, da je za bodoče leto izbrano dunajsko mesto, kjer se bo obhajal svetovni kongres v proslavo evharističnemu Zveličarju, je sklical nadškof dr. Nagl 200 dunajskih vzor-katoličanov, da so se takoj izvolili razni odseki. Delo v odsekih se je že pričelo. Pričakovati je, da bo krščanski Dunaj tudi z ozirom na evharistično slavje velik. Kongres bo od 1. do 5. septembra.

ver Henly, Henry Prince in Ernst Schebbaere. Slovesnost se je izvršila v vatikanski kapeli Paolina v Rimu.

Zborovanje prednikov Marijinih družb iz Avstrije, Nemčije in Švice bo 28. in 29. avgusta v Feldkirchu na Predarliskem.

Bodoča cesarica. Najstarejši sin rajnega nadvojvoda Otona, nadvojvoda Karol Franc Jožef, ki ima za bodoče pravico do avstrijskega prestola, se je zaročil s princezinja

Grški samostan med Jeruzalemom in Jeriho.

(Glej popis v zadnji številki!)

V Lurdu je bilo meseca maja 35.000 romarjev, med njimi 1075 bolnikov. Več čudežnih ozdravljenj potrjuje doktor Boissarie. Dne 1. maja je bil hipoma ozdravljen bolnik, ki je imel raka, en hromec in en jetičen človek.

Pomenljiv prestop v katoliško Cerkev. Dne 12. junija je kardinal Merry del Val podelil višje mašniške redove sledečim gospodom, ki so bili poprej anglikanski duhovniki: John Steele, Artur Cocks, Henry Hinde, Oli-

Cito Parmsko, hčerjo princa Roberta Burbonskega, vojvoda Parmškega. Rojena je leta 1887. ter je zelo podobna pokojni avstrijski cesarici Elizabeti. Poroka bo baje v jeseni.

Stolp sv. Marka v Benetkah, ki je na novo zgrajen, so slovesno blagoslovili dne 14. julija.

Premislili so se. V Avignonu, nekdanjem »mestu papežev«, so bili pred 6. leti tudi prepodili usmiljene sestre iz ondotne bolnišnice ter so bili nastavili svetne postrežnice. Zdaj

so pa zopet poklicali usmiljenke in sicer zato, ker so Cerкви sovražni mestni svetovalci, kakor tudi radikalni poslanec tega mesta spoznali, da se denarne zadrege, pa tudi npravstvene neprilike ne dajo drugače odpraviti. Prosil so vlado, da so z njenim dovoljenjem zopet nastavili usmiljene sestre

Kdo je zavozil Francijo? Odgovor najdemo v sledečem stavku: Med 16. ministri na Francoskem je 12 framasonov. — Vseh ljudi, ki se prišteevajo framasonski, brezverski in razdirajoči stranki je med Francozi 36.000. In vendar imajo — osobito v svojem brezbožnem časopisju tako moč, da vstrahujejo narod, ki šteje 40 milijonov duš.

Satansko sovrašтво do vsega, kar je v zvezi s cerkvenim življenjem, imajo svobodomiselci. Ime, ki si ga prisvajajo, je gola laž, če gledamo in opazujemo njih ravnanje. Kar se je na Telovo zgodilo v Fabrianu na Italijanskem, je pa že res satansko. Verni katoličani so imeli procesijo. Svobodomiselci so napadli pobožne vernike, trgali so bandera in po njih hodili; žalili so celo duhovnike ter podrli na tla škofa, ki je nosil monštranco. Kdo ve, kaj bi se bilo še zgodilo, ako bi ne bila prišla na pomoč stotnija vojakov! — Svobodomiselstvo je torej povsod enako, bodisi na Portugalskem, Francoskem, Španskem, ali pa na Italijanskem. Pri nas se zaenkrat kažejo ti brezbožniki — kot junaki grdega in brezverskega pisarenja po liberalnih listih. Kdor ima še količkaj vneme za Cerkev in za krščanstvo, mora uvideti kam privede podpiranje takih časopisov. Proč s takim papirjem iz hiš, v katerih še ni popolnoma zamrla krščanska misel!

Po domovini.

Umril je 26. junija v Št. Vidu nad Ljubljano vpokojeni banjeloški župnik č. g. Frančšek Andrejak. Pred štirimi leti je stopil v pokoj ter se naselil v svoji rojstni župniji. N. p. v m.!

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: Za kaplana v Planino pri Rakeku je nameščen semeniški duhovnik č. g. Leopold Erzin. — Župnija Vrhpolje pri Vipavi je podeljena č. g. Antonu Papež, kaplanu v začasnem pokoj. — Kürchbergov kanonikat pri ljubljanski stolnici je dobil č. g. dr. J. Gruden, profesor bogoslovja v Ljubljani. — Za župnika v Žiri pride č. g. Jožef Logar, prefekt v zavodu sv. Stanislava. — Nemški viteški red je premestil č. g. župnika-vikarja P. Rajmunda Kubinek iz Črnomlja v Ljubljano; č. g. P. Kazimira Kosobud iz Ormoža za župnika-vikarja v Črnomelj; č. g. P. Anzelma Polak za kaplana v Ormož. —

Od p o v e d a l s e j e župniji Šent Janž č. g. Ivan Nemanjič. — Stalni pokoj je dovoljen č. g. Antonu Stenovec, župniku v Dupljah.

Porcijunkulski odpustki. Vsled posebnega pooblastila je dovoljeno v ljubljanski škofiji, da se smejo po vseh župnijskih, samostanskih in duhovnijskih cerkvah, kjer se obhaja redna služba božja, dobivati porcijunkulski odpustki pod navadnimi pogoji dne 2. avgusta ali pa naslednjo nedeljo.

Na Dobrovi, starodavni božji poti, bodo med šmarnimi mašami veliki shodi vsako nedeljo in praznik. Bogoslužbeni red bo v tem času naslednji: Ob delavnikih bosta stalno po dve sv. maši, in sicer ob 6. uri in 8. uri. Ob nedeljah in praznikih pa bodo sv. maše od 5. ure zjutraj do 11. ure vsako uro. Pridiga ob pol 6. in 9. uri. Popoldne ob 3. uri litanije. Izpovedovalo se bo pred praznikom od 4. ure popoldne do 10. ure zvečer in na praznik od 4. ure zjutraj dalje. Izpovedniki imajo toliko oblast, kakor ob času sv. misijona.

Iz Beljaka. 18. junija se je zopet tako sijajno pokazalo, kako dobro veren je naš mili narod, ne samo v besedi, temveč tudi v dejanju. Naš, za Slovence tako neumorno delavni Pater Anton iz Beljaka je imel ta dan v Skočidolu pri Beljaku misijon III. reda sv. Frančiška. Po svetem blagoslovu je stopil na prižnico ter z gorečimi besedami slikal bistvo, dolžnosti in koristi III. reda. Končno povabi s prisrčnimi besedami poslušavce k pristopu v III. red, nakar se jih je javilo 37, ki so si želeli obleko pokore sv. Frančiška. Kar pa je posebno razveseljivo, zanimanje za III. red je tudi pri moških živahno in med temi 37 je bilo lepo število uglednih mož boljših stanov. Nedeljo nato je bila slavnost sprejema in oblube v frančiškanski cerkvi v Beljaku. Tudi tukaj je bilo sprejetih novih udov lepo število 31 in kakih 7, ki so napravili obljubo. Slovenske ude je pozdravil č. P. Anton s toplimi besedami slovenski in marsikoga oko je bilo rosno, premišljeva je kako naša sveta mati katoliška cerkev, skrbno ljubeče pazi na svoje ovčice ter jim nudi vsako le mogočo priložnost in sredstvo, da jim zagotovi večno zveličanje. Četudi so razmere v današnjem življenju silno žalostne, vendar tako lepo napredujemo; da bi se pa razširila serafska družina sv. Frančiška še bolj, bi bilo jako koristno, ako bi se naše slovenske župnije za to sveto stvar prav živahno zanimale in pripravljale tla za serafsko družino, ter ob priložnosti poklicale patra frančiškana, da ustanovi podružnice. Le tako bo mogel III. red vršiti svojo veliko nalogo: rešitev sveta v Kristusu.

Duhovne vaje za može pri sv. Jožefu nad Celjem se začno 7. avgusta. — **Duhovne vaje za žene** se začno 3. septembra angeljsko nedeljo. Vselej zvečer ob šestih začetek.

V Drežnici na Goriškem so pričeli z zidanjem nove cerkve, katere silno potrebujejo verni in pobožni Drežničani. Že več let se je zbiral za to potreben sklad. Sestavilo se je tudi posebno društvo, ki zbira miloščino. Opravljajo se tudi različne pobožnosti v prid dobrotnikom. Gotovo je, da je drežniška duhovnija ena najzgodnejših. Ponočno češčenje sv. Rešnjega Telesa je menda edino v tej duhovniji vpeljano in to z lepim vspehom. Pač lepa in posnemanja vredna navada! V začetku meseca julija je prevzvišeni gospod knezonadškof dr. Frančišek Sedej blagoslovil temeljni kamen novi cerkvi. Ob koncu je imel knezonadškof krasen nagovor na zbrano množico. Govoril je z vznesenimi besedami in tako ginljivo, da je bilo mnogotero oko rosno. Ko se pa oziramo na Drežničane, želimo, da bi bila v vsej nadškofiji tolika gorečnost v češčenju sv. R. T., kakoršno opazujemo pri njih. V tej pobožnosti je rešitev različnih vprašanj, ki nadlegujejo te kraje. — Mislilo se je, da bo letos v naši nadškofiji evharistič-

ni shod duhovnikov, a ni slišati nič več kaj o njem. Upamo vsaj v dogledni prihodnosti. Potrebno bi bilo, četudi so različne težkoče.

Št. Jur ob Taboru. Naša Družba treznosti je imela kresno nedeljo v cerkveni hiši občni zbor, ki ga je posetilo tudi mnogo nečlanov. V družbi je sedaj 44 oseb, 7 na prvi stopinji, ostali na drugi. Nekaj novih so naredile volitve; obljubili so namreč, da, če zmaga S. K. Z., pristopijo v družbo, ali prestopijo z druge stopnje na prvo, kar so po zmagi tudi storili. Z občnim zborom je bil združen shod. Č. g. kaplan je razlagal Mali protialkoholni katekizem; Ema Čulk je govorila o strašnih nasledkih pijančevanja; Tonček Vrankar je deklamoval »Jaz pa nekaj vem«; mladenič Avg. Hanžič je povdarjal, kakšen vpliv ima alkohol na značaj, dekleti Mar. Turnšek in M. Lukman sta pa v lepi dvodeklamaciji pokazale, da med vinom in vodo gre prednost zadnji. Sovražnike ima naše gibanje posebno med liberalnimi velmožmi, ki še niso prišli do spoznanja, da je abstinenčno gibanje dobro. Če se že ne ogrevajo zanj, naj ga vsaj ne smešijo po »N. Listu«. Pa saj vemo, da ima tudi v Savinjski dolini liberalizem glavno oporo v alkoholu.

Naš čolnič se ziblje v pristan...

Po morju plava čolnič mal,
v njem potnik jadra v zavetišče;
zaganja vanj se mnogi val
na poti v mirno pristanišče.

Valovi divje se vrté,
vihar razbija ob pečine,
nevihte tulijo ječe,
valovje pljuska ob brežine.

A čolnič ziblje se v pristan...
zmagalno plove nad valovi,
in bajno kakor nočni san
se v dalji svetijo bregovi.

Poznan mi je čolniček ta,
ki po gladini morski orje,
in rod človeški v njem veslá,
človeško je življenje — morje.

Na morju tem vihar besni,
viharji silne so skušnjave,
valovi so sveta moči,
pečine — zemeljske težave.

Kako se peni divji val
ob ladji, ki je vera sveta;
mi sidra spuščamo do tal,
ljubezni jadra so razpeta.

Viharna sapica pihlja,
med vali se naš čolnič giblje;
obsidran s sidri upanja,
se v večno pristanišče ziblje.

In plava tja do brežnih mej,
umirili so se valovi;
naš čolnič ziblje se naprej,
v bližini se rude bregovi.

Domači breg, moj ljubi kraj,
po tebi srce je drhtelo;
pozdravljen pristan — svetí raj,
tu srce večno bode pelo!

J. U. Limbarski.

Mladeničem Marijinih družb.

(Vabilo na katoliški shod jugoslovanske mladine.)

Veliki mladeniški shod, ki ga je »Bogoljub« omenjal že v dveh številkah in je bil sprva določen za dneve od 3. do 6. avgusta, je preložen in se bo vršil v Ljubljani v dneh 24. do 27. avgusta.

Želja presvetlega gospoda knezoškofa je, da se tega shoda udeležite poleg drugih mladeničev tudi mladeniči Marijinih družb.

Zato ste povabljeni, da pridete na shod v častnem številu, kolikor vam le čas in denar to pripuščata.

Shod je namenjen v prvi vrsti katoliškim dijakom, ki obhajajo desetletnico katoliškega dijaškega društva »Zarja« v Gradcu. Tem se pa pridružijo tudi drugi katoliški mladeniči, zlasti oni, ki so organizirani po družbah in društvih. Na shod pa pridejo tudi hrvaški dijaki in drugi mladeniči. — Ker torej pridejo vsi drugi, Marijine družbe ne smejo izostati!

Prva dva dneva: V četrtek: 24. in v petek 25. avgusta bodo zborovali samo dijaki. Za vas druge prideta v poštev samo sobota in nedelja (26. in 27. avgusta).

In sicer bodo v soboto dopoldne zborovali zastopniki ali odposlanci raznih mladeniških organizacij, torej tudi Marijinih družb. K temu zborovanju naj bi prišli posebno bolj zavedni, razumni in vneti mladeniči, predvsem udje predstojništev: predniki in svetovavci. Vsaka družba naj bi poslala k temu posvetovanju vsaj enega zastopnika. Govorilo in razpravljalo se bo o uspešnem vodstvu, delu in napredku Marijinih

družb. Zato bi bilo želeti, da bi prišlo tudi mnogo gospodov družbenih vodnikov, posebno če v nedeljo ne bodo mogli biti zraven. — Zborovanje se bo pričelo zjutraj ob osmi uri; kje, v kateri dvorani, to se bo naznanilo po drugih listih. — Popoldne istega dne bo pa skupno zborovanje vseh mladeniških organizacij.

Glavna reč bo pa v nedeljo. Zjutraj ob 8. uri bo procesija s sv. Rešn. Telesom iz stolne cerkve do nunske, kjer bo pred cerkvijo sveta maša zunaj na trgu. Pri procesiji in sprevodu bodo imele Marijine družbe poseben oddelek. Po sv. maši sprevod po mestu do Alojzišča, kjer bo »mladeniški tabor«: govori in petje.

Popoldne ob pol tretji ali tretji uri bodo slovesne litanije, če bo mogoče pred kipom Matere božje na trgu Sv. Jakoba, če ne pa v stolni cerkvi. Naj se jih udeleže vsi, kateri ne bodo s telovadbo zadržani, da bo nedelja res krščansko praznovana.

Vsaka družba, ki ima zastavo, naj jo prinese seboj (bander pa ne).

Vsi družabniki morajo imeti družbine znake. Tudi družabniki, ki so obenem telovadci, morajo — če nastopijo v kroju — tudi na tem imeti znak Marijine družbe. Znake imejte vsi nove; zato naj si jih one družbe, ki si jih še niso omislile, do takrat gotovo vse oskrbé. (Dobe se pri Ničmanu po 1 K.)

Da se vedite vseskozi dostojno, tega ni treba povdarjati. Opomniti pa se ne zdi odveč, da se varujte vsega popi-

v a n j a , da ne boste brez potrebe zapravljali in dneva Gospodovega, ter lepega shoda kaj onečastili.

Naj bi ta shod služil res v to, da mladeniče še bolj vname za visoke verske vzore; vlije naj jim pravega krščanskega poguma, ki so ga tako potrebni, da bodo svoje versko prepričanje

vselej in povsod neustrašeno kazali, pa po verskih načelih in naukah tudi vedno dosledno živeli. — Posebe naj bi še misel in organizacija Marijinih družb nikar ne stopila v ozadje, marveč naj bi ta misel nanovo vsplamtelala, zažarela ter ogrela mladeniška srca!

Peter Barbarić — v slovenski obleki.

Nova lepa knjiga, priporočljiva vsem, posebno mladeničem.

Peter Barbarić je bil izvrsten, vzoren mladenič, Hercegovec, umrl v lepi mladosti dvajsetih let. Njegovo življenje je v hrvaškem jeziku popisal znani apostol bosanski, pater Puntigam. Ta hrvaški življenjepis je bil potem preložen na nemško in je Nemcem ugajal tako, da je izšel že v drugem natisku.

Zdaj je Barbarić prestavljen tudi na slovensko. Ali je bilo to potrebno? Na to nam odgovarja »predgovor«, ki je dodan temu življenjepis. Tako-le govori mladeničem med drugim:

Evo Vam življenja Vašega nedavno umrlega tovariša iz bratskega naroda hrvaškega, sina kršne Hercegovine — Barbarića Petra!

Vsem Slovencem brez razločka bo dobrodošla ta lepa knjižica in vsi jo bodo s pridom čitali; — a Vam, mladeniči, je namenjena v prvi vrsti.

Zadnji čas se za Vas posebno veliko skrbi, misli in dela. Da bi Vi ostali poštene, neomadeževani, krepotni, to je naša prva in največja skrb; in če se nam posreči, naše največje veselje. Noben trud se nam ne zdi prevelik, da se to doseže.

Zato se zbirate v družbah in društvih, zato se shajate na shodih, zato se Vam pišejo časniki in knjige: »Mladeniči, na plan!« »Zlata knjiga Orlov«, ljubljanskega knezoškofa dve knjižici »Mladeničem« in druge Vam kažejo pot skozi življenje.

Lepe knjižice, zati nauki. Berite jih, vedno iznova berite! — Pa morda si boste vendar poleg dobrih naukov želeli videti naslikano tudi živo življenje, kakor je bilo, se gibalno in živelo.

Življenjepisi so najboljša šola lepega življenja. Zgledi vlečejo.

Imamo življenjepise svetih mož, božjih mož. A pri premišljevanju njih življe-

nja Vam vendar utegne priti misel: lepo je, — a visoko je, previsoko zame. To so bili angeli v človeškem telesu, kako jih morem doseči?

Takim, ki si ne upajo tako visoko, kličem: Evo Vam našega junaka, Petra Barbarića! To je, rekel bi skoro, kost od Vaše kosti in kri od Vaše krvi!

Živel ni v davno minulih stoletjih, živel je v časih, ki so ravnokar minuli, živel lahko rečemo — v naši dobi. Bil je skoro Vaš vrstnik.

Živel ni bogvekej v deveti deželi, živel je blizu nas. Bosna in Hercegovina — kdo izmed Vas je ne pozna dobro po imenu, kdo je ne sliši večkrat imenovati?! Vaši očetje so pred nekaj desetletji izganjali Turka iz nje. Par let sem je to dežela našega cesarstva.

Tam doli ne živi nam tuj rod. Tam doli žive Hrvatje, dobro hrvaško ljudstvo, ki govori jezik, krepak in zveneč; jezik našemu podoben, da ga lahko za potrebo tudi mi razumemo. — Tudi ime našega junaka — Barbarić — zveni takó domače. Barbarić je cvetica, če ne z domačega, pa vsaj koj s sosedovega vrta.

Peter Barbarić ni bil kraljevski princ ne grofovski sin, kakor tudi slovenski mladenič, ti nisi. Bil je sin preprostega seljaka, kmetiča, rojen pod nizko streho, kakršna je najbrž tudi Vaša.

Glejte ga dobrega Petra, — skoro vsem je Vam podoben. In takega vzornika Vi potrebujete!

A prav posebno še Vam, družabnikom Marijinim, Vam privoščim Barbarića iz srca. Vi, ki ste dobre volje in dobrega duha; pa vendar — saj mi ne boste zamerili — časih omahujete med dobrim in slabim. Dobri ste; a časih Vam manjka poguma, manjka odločnosti, manjka tistega krščanskega ponosa, ki se tako dobro poda poštenemu mladeniču.

Časih morebiti nimate pravega pojma o pobožnosti. Menite, da samo hudobija, samo sprijeni fantje se smejo ponašati in šopiriti, čednost pa in čednostni mladeniči, da se morajo ponižno v kotiček stiskati. Mislite morda tudi kdaj, da Vam pobožnost brani biti veselim, in morebiti še kdo — dasi je pošten — na tihem skoro zavida fante, ki žive bolj prosto, razposajeno . . .

Evo Vam Petra, veselega, živahnega mladeniča, ki se je rad igral s tovariši, rad poskočil, in vendar je bil vzorno-pobožen mladenič.

Njegovo pobožnost Vam je možno posnemati. On se ni do krvi bičal, ni se dal z nogami teptati in suvati, na njem ne opazimo reči, kakršne občudujemo nad svetniki, pa jih posnemati ne moremo. Nič ni storil tako posebnega, živel je prav navadno življenje; in vendar je živel tako lepo, da so ga tovariši po njegovi smrti imenovali — svetnika. Takega svetnika je mogoče posnemati.

Oj, fantje, fantje, privoščite domovini svoji, da Vas bo lahko vesela! Bodite ji res upanje, tolažba, čast in ponos! Dopustite, da bo mogla o Vas reči, kar je rekel sv. Pavel Filipljanom: Vi ste moje veselje in moja krona! . . .

Kaka sreča zanjo, — kaka sreča za vas! . . .

Da bi se to zgodilo, v ta namen naj Vam služi tudi pričujoča knjižica. Ona je prav primerno dopolnilo drugim knjižicam, ki so bile nedavno pisane in izdane za Vas. Tam imate nauke, — tukaj pa živ zgled, kako se dado ti lepi nauki v življenju uresničiti.

Naj bi jo dobili pač vsi slovenski mladeniči v roke! — Seveda bo pa tudi vsem drugim bravcem prav prišla in koristila, zato bodi priporočena vsem.

Knjiga se dobi v »Katoliški bukvarni« in Ničmanovi prodajalni v Ljubljani. Kupujte jo in priporočajte jo drugim!

Soneta.

I.

Vesolja himna divna, čudovita
je čarno iz nebeških vrst zvenela;
tja v raj je čistost tvoja zablestela,
kot zlati zor se nad goró zasvita.

Obljubo čudapolno si storila;
ostati Bogu čista, snežnobela,
ljubezni nove, svete si splamtela,
devišтва kras si njemu poklonila.

Prelestna, jasna tvoje luč čistote
naj vedno v duše naše bi svetila
kažoč nam neminljivi blesk krasote:

Ti v srcih nam nečisti duh ukroti,
prečista Mati in Devica mila,
da ne zaidemo v strasti temote!

II.

Njegova stvar, njegova rodna mati,
kako iskreno ti si ga ljubila;
globine srčne vse si mu odkrila
in koprnela vse najdražje dati.

Kot neizmerna je nebá višina,
ljubav je tvoja bila prevelika;
čarobe gor nebeške zdaj je dika,
na veke tam plamteče ljubiš Sina.

A dušo mojo često mraz preveva,
ljubezni svete ogenj v njej mi gasne,
v turobni mrak se mnoge dni odeva.

Naj kres ljubezni v duši mi odseva,
ljubezni svete, čiste, večno-jasne,
ga v nemaj ti, te prosim, čista Deva!

Pravila izselniškega (Rafaelovega) odseka pri naših družbah.

Ta odsek je potreben posebno tam, kjer se veliko izseljujejo; potreben zato, da se tok izseljevanja — če ga že ni mogoče ustaviti — vsaj tako uravna, da ne bo v preveliko škodo izseljencem in do-

mačemu kraju. Nepotreben popolnoma pa ta odsek nikjer ni, ker je ni več fare, odkoder bi se ljudje nič ne izseljevali in preseljevali.

Pri izselniškem odseku se ne gre za

prav veliko udov, pač pa naj bodo razdeljeni po raznih vaseh, tako da imajo lahko v razvidu vse one, ki se izseljujejo.

Vsak odsek naj ima:

1. Naročen časnik za izseljence: »Ave Marija«.

2. Naj zasleduje v tem in tudi v drugih domačih listih vse objave, ki se tičejo izselništva, in naj jih objavlja v društvenih prostorih s tem, da jih kdo javno prebere ali nabije na steno (ali tablo).

3. Naj ima v zalogi knjižico »Kazipot za izseljence«, priporočilne liste in znake za izseljence, ki se dajejo potnikom v Ameriko. Za one pa, ki se hočejo preseliti v kak izmed krajev, ki so navedeni na »Izkaznici«, izdani od S. K. S. Z. in Rafaelove družbe, naj imajo pa v zalogi te izkaznice. (Vse to se dobi na zahtevo pri Rafaelovi družbi v Ljubljani.)

4. Naj imajo v razpregledu vse, ki se hočejo iz dotične župnije izseliti v tuj kraj.

Komur ni resnične potrebe, ali pa če se mu v tujini ne obeta nič dobrega, naj mu izseljenje **odločno odsvetujejo**. Izselniški odsek nikakor ne sme izseljevanja pospeševati, ampak nepotrebno izseljevanje **preprečevati**.

Kdor pa na vsak način hoče ali mora iti po svetu, naj ga napeljujejo na to-le:

- da se pred odhodom poslovijo pri domačem dušnem pastirju;
- da, če gre na dolgo pot, opravi pred odhodom spoved;
- naj pazi, da se ne da na potu opehariti in zapeljati (preskrbe mu morda tudi vozno karto, vsaj ako si sam ne zna pomagati);

č) dekleta naj posebno pouče, da naj ne potujejo daleč same, naj se varujejo pred moškimi, naj neznanemu človeku nič ne zaupajo in verujejo, naj ne sprejemajo slabih in nevarnih služb;

d) izseljenci v Ameriko naj gredo samo v take kraje, kjer so rojaki-Slovenci, kjer je blizu cerkev in duhovnik, ki ga razumejo. Varujejo naj se pa tudi pred slabimi rojaki in »saloni«;

e) v novem kraju (Evropi kakor Ameriki) naj se kmalu priglase tamkajšnjemu dušnemu pastirju;

f) naj vstopijo tam v katoliška društva in cerkvene družbe.

g) naj se naroče na dobre katoliške časnike.

»Izkaznica« naj se pravilno izpolni: ime, značaj in dosedanje bivališče izseljenca, ter podpis društva in dotičnega načelnika. Izkaznica velja obenem kot priporočilni listek za v novem kraju. — Poleg izkaznice naj se pa še posebe pismeno (vsaj na dopisnici) sporoči v novi kraj (kakemu katoliškemu društvu, Marijini družbi, duhovniku ali kaki drugi za to primerni osebi): Ta in ta pride ta dan k Vam. Prosim, zavzemite se zanj, poskrbite zanj itd. . . .

Nasprotno naj pa skrbi odsek tudi za tiste, ki se iz drugih krajev preselijo k vam. — Posebno naj se pazi na ude Marijinih družb, ki so prišli od drugih družb v vašo faro, da se gotovo tudi tukaj Marijini družbi pridružijo.

Načelnik naj naznani usatnovfitev odseka »Rafaelovi družbi v Ljubljani« (zadostuje ta naslov), kamor naj se sploh obrača po potrebna navodila in potrebščine. Po „Vodniku Marijanskem.“)

Kako se gibljemo.

I. dekanjska marijanska konferenca za ljubljansko dekanijo se je vršila v Ljubljani 22. junija 1911. Te-le točke so se obravnavale:

1. Stanje Marijinih družb v posameznih župnijah.

2. Kje so družbe zaspale, kje se mislijo oživiti?

3. Edinost vodstva po predpisih »Vodnika marijanskega«.

4. Sklenil se je skupen dekanjski shod dekliških družb na Viču 13. avgusta 1911, na katerem bosta govorila dekanjski in škofijski vodnik.

Dekanjski vodnik je priporočil še naslednje:

1. Shod naj bo najmanj vsak mesec!

2. Shod naj se vselej kontrolira! (Najložje po listkih.)

3. »Marijine vrtce« za dečke in deklice!

Iz statistike, ki jo je podal g. dekanjski vodnik, povzamemo, da je bilo koncem leta 1910. v družbo vpisanih 1859 deklet, 250 fantov, 373 žena in 24 mož.

V eni fari ljubljanske dekanije je Marijina družba za vse štiri stanove; v treh farah so družbe za tri stanove: mladeniče, dekleta in žene; v petih farah so družbe za mladeniče in dekleta; v devetih farah so družbe samo za dekleta; v dveh še doslej ni družbe. Napredovalo je od leta 1909. po številu članov 13 družb, nazadovalo 9, ena družba je ostala pri istem številu. (Takih poročil si želimo več. Ur.)

J. Plantarič.

Šmartno pri Litiji. — Desetletnica dekliške Marijine družbe in dekanjski shod. Lepi so bili binkoštni dnevi. V nedeljo, ponedeljek in torek se je vršila v naši prelepi z venci ozaljšani veličastni cerkvi tridnevnic za domačo družbo, ki šteje do 400 članic, katere pa so se vdeležile tudi deloma dekleta iz drugih župnij. V štirih govorih je pokazal č. g. misijonar dr. Alojzij Nastran potrebo in lepoto družbe Marijine ter poudarjal ob sklepu v prelepih besedah dolžnost apostolskega delovanja v družbah. Prav spodbudno je bilo sprejetje novih članic v nedeljo popoldne, skupno sveto obhajilo v ponedeljek in sveto obhajilo za ranjke članice v torek. To je bilo notranje duhovno delo, ki je pa tako lepo odsevalo na zunaj v ponedeljek popoldne pri prelepi slavnostni procesiji s kipom Matere božje, s farnim banderom in družbinimi zastavami, katerih je bilo iz dekanije 10. Udeležilo se je spreveda nad 1000 članic, domačih in sosednjih; zastopane so bile namreč vse Marijine družbe iz cele dekanije, razven

radeške, nekatere skoraj polnoštevilno. Posebno ljubek je bil dekliški naraščaj, aspirantije, do 100 belooblečenih deklic z venci na glavi in šopki v roki. Pač lep ta cvet, posvečen Mariji! Marijini družbi se je pridružilo v sprevodu ogromno ljudstva; tudi fantov in mož je bila dolga vrsta. Veselih lic in vselega srca je napolnila množica po končanem sprevodu med mogočnim petjem in orgljanjem cerkev, kjer je res iz src zadonelo: »Hvala bod' Gospod Bogu!« Drugi del slovesnosti je otvoril dekliški shod na bogato okrašenem župnijskem dvorišču. Lep je bil pogled na to izvršeno mogočno vojsko Marijino z lepimi zastavami. Pozdravi, deklamacije, pesmi — vse se je izvršilo v najlepšem redu in s svetim navdušenjem. Prekrasno zborovanje je zaključil navduševalen govor vlč. gospoda škofijskega vodnika Janeza Kalana, ki je povdarjal dolžnost članic, delovati za kraljestvo božje tudi zunaj cerkve. V društveni dvorani so videle potem dekleta nekatere lepe žive slike, med drugimi klanjanje pred Marijo in prizor »Roža skrivnostna«, (Silvin Sardenko, »Bogoljub«, l. 1904). Prenovljena je duhovna domača naša družba, poživljene in pokrepčane so druge iz dekanije po ožji medsebojni zvezi. Dal Bog, da se gorečnost in ljubezen do Marije in medsebojna ljubezen še dalje goji in množi!

Iz Vipavske doline. V praznik Marijinega obiskovanja dne 2. julija je bil pri Materi božji v Logu velik shod Marijinih družb in dekliških zvez Vipavske dekanije. Pridružile so se tudi Marijine družbe iz Kamenj, Studenega in Idrije in nekaj drugih z Goriškega, vse z zastavami, katerih je bilo 15. Zjutraj je bil slovesen shod vseh družb okolu romarske cerkve, med pevanjem; »Ti o Marija«. Pri sv. maši pa je prejele obhajilo okolu 1000 deklet. Ob 10. uri bil je cerkveni govor preč. g. Janeza Kalana, škofijskega voditelja Marijinih družb iz Ljubljane. Po sv. maši pa zborovanje na prostem, kjer so nastopile dekleta s sledečimi govori: 1. »Pomen Marijinih družb v javnosti«. 2. »Marijina hči in politika.« 3. »Naloga katoliških žena v javnosti.« 4. »Značajno dekle«. 5. »Dekle in abstinenca«. — Ob 2. pop. so bile pete litanije M. B., pela se je skupno družb. pesem: »Pri tebi o Marija zbrane«, Zahvalna pesem in »Slovo Mariji«. Po končani cerkveni slavnosti je bila ljudska veselica, pri kateri so nastopile Vipavske članice v igri: »Ljudmila« in št. Vidske članice s svojim tamburaškim zborom. Marijine hčere iz Vrhpolja so pro-

dajale ob tej priliki razglednice v prid afriških misijonov. Pozabiti se tudi ne sme, da so se naše mladenke okrepčevale le z abstinenco pijačo. (Kar je za Vipavo posebno hvale vredno.) Bil je dan nad vse lep. Zbrana množica deklet priča, da ima nebeška Kraljica mnogo podanic, ki gredo pogumno v boj za njeno čast in svojo srečo.

Iz Branice. Več lepih dogodkov ima zabeležiti naša Marijina družba v zadnjem času. Po prvem svetem obhajilu sprejetih je bilo med prosilke devet deklic. Imamo pa 17 novink, ki bodo kmalu sprejete kot članice. Mesca majnika udeleževala se je večina Marijinih hčera tedenske spovedi in večkratnega svetega obhajila med tednom, istotako na čast presvetemu Srcu Jezusovemu v mesecu juniju. Zadnji čas smo se pridno vadile v petju in tako priučile marsikako lepo pesmico. Za shod Mar. dr. v Logu bile smo vse navdušene. Pa nas je bilo tam tudi lepo številce, z nekaterimi novinkami kar 42. Pa reci kdo, da nas je malo pri številu 500 duš v duhovniji! Od začetka so nekatere bolj učene in razsvitljene vprašale, če bi nas bilo vseh skupaj šest do sedem. Sedaj vprašamo pa me: »Koliko vas je pa zunaj družbe domačink?« Poglejte, ubožice, kako se imamo pa me dobro! To nedeljo gremo na pošteno veselico k bližnji družbi, več dni v tednu imamo petje, kamor gremo, nas je cela kopica skupaj, tako: dolgčas nam ni nikdar. Doma imamo pa našega dobrega prijatelja »Bogoljuba«, v društveni sobi pa še več prekoricnih listov in tako smo srečne. Prelep je bil za nas 2. julij, shod v Logu. Mamke in očetje, ki slo šli z nami, imeli so solze v očeh, ko so videli toliko deklet, naših sester, pri mizi Gospodovi. Bilo nas je pa vseh skupaj tudi čez 1000. Ali ne, lepa dekliška armada, polna življenja, polna veselja! Če cela vipavska dolina, dol od Gorice, pa noter do Cola in Lozic, skliče skupaj vse godce, plesalke in plesalce, jih ne bo toliko, kot je bilo nas, ki smo se prihitele poklonit Kraljici deviški v Logu! Prvikrat smo videle me braniške kaj takega, pa tudi vedite: vnelo nas je in prisegle smo Mariji: naprej in naprej v ljubezni do nje! Naša vrla članica Viktorija, nastopila pa je tudi kot govornica in glejte kako je znala! K Mariji smo prišle, v srcu nesle smo pa nazaj tudi Jezuščka, v katerem je naša ljubezen, pa tudi naša moč!

Slednjič v spomin na ta prelepi dan še to-le pesmico:

Doma sem zdaj, a mislim náte,
deviška mati v Logu tam,
obraz mi tvoj ostal je v srcu,
v spominu zmir mi tvoj je hram.

Srce šem v dar ti dala svoje,
daru saj drugega neznam,
na veke tebe ne pozabim,
v dnu duše, mati, te imam!

Za dušo bom skrbela drago,
ki cena svete je krvi,
za večno tebi jo izročam,
naj se karkoli prigodi!

Ta ogenj, ki razvela, Mati,
si v srcu mojem v Logu ti,
zanétila bom med sesirami,
da mnoga za te še vspalmiti!

Pa tudi ven, v življenje hrupno,
kjer kuje zakonov se sto,
kjer mnogi so zavrgli Tebe,
Zaklicala bom prav glasno:

»Marija, vodi rod slovenski
do zmage konečne zdaj tu,
da zvest ostane vedno tebi,
načelom svetim in Bogu!«

Iz Mekinj. Tukajšnja dekliška Marijina družba bo uprizorila na Veliki Šmaren popoldne ob 1/4. uro v društvenem domu krasno in prazniku primerno igro: »Smrt Marije Device«. Tudi za kratek čas bo preskrbljeno s pevkimi in tamburaškimi točkami ter s smešnim prizorom. Pridite, dragi gostje v obilnem številu od blizu in daleč!

Škocijan pri Turjaku. Šestnedeljsko pobožnost sv. Alojzija je letos opravljalo 230 vernikov in sicer 40 fantov iz Marijine družbe in skoraj vsa Marijina dekleta. — V družbi treznosti je na prvi stopinji 10 odraslih, 3 fantje in 7 deklet, pa vsi otroci, ki so lani in letos pristopili k prvemu sv. obhajilu. (Prav lepo! Ur.)

Sv. Jakob v Ljubljani. Dne 2. julija 1911 je videla cerkvena sv. Florijana ganljiv prizor. 32 mladih, pogumnih in pridnih gospodičen, je bilo sprejetih v tukajšno Marijino družbo Brezmadežne. Na ta, res lepi trenotek življenja, se je pripravljala vsa družba s tridnevnimi duhovnimi vajami, katere je vodil č. P. Pristov iz družbe Jezusove. Skoro vsa dekleta so se tridnevnic prav pridno udeleževale. Drugi dan je imela družba sveto mašo na Rožniku, ki jo je daroval č. gosp. voditelj Janko Barle. Cerkvica je bila napolnjena in 52 jih je pristopilo k sv. obhajilu. Pač je bila Marija vesela teh mladih, pridnih svojih hčera. Po enoletnem obstoju je družba narasla na 154 rednih članic, 11 jih biva izven Ljubljane, ki pa so z družbo v duhovni zvezi, 18 je aspirantinj in tri so umrle. Izmed

raznih odsekov moram posebno pohvalno omeniti odsek za pogosto prejemanje svetega obhajila. Ta odsek šteje okoli 90 članic, ki večkrat v mesecu prejemajo sveto obhajilo in to večina mlade deklice od 14 do 20 leta. Za Ljubljano res upapolna tolažba.

Iz Motnika se nam poroča, da je ustanovljena tudi tam cvetoča Mar. družba. Odprl se je vir milosti tudi v naši dolinici, ki, upamo, da bodé rodil obilno žlahtnih sadov.

Marijin vrtec na Dobrovi. Na god karmelske Matere božje, 16. julija, se je pri nas zasnovoval Marijin vrtec. Nad 90 dečkov in nad 100 deklic je bilo sprejetih. Četudi bo sčasom nekaj teh rožic zvenelo, vendar bo večina ostala zvestih lepi Marijini ideji in ostali bodo po Mariji zvesti tudi Jezusu.

Iz Rihemberga. Dne 28. maja se je ustanovila pri nas dekliška Marijina družba ter šteje sedaj okrog 40 članic in 40 kandidatinj. Ginljivo je bilo gledati sprejem deklet, katerega je vodil č. g. Rejc iz Gorice. Dne 10. junija pa smo priredile prvo veselico, katera je krasno vspela; na sporedu je bila med drugimi tudi podučna igra »Najdena hči«. V kratkem se bo vršil zopet sprejem novih deklet v našo organizacijo.

Tržaška ženska Marijina družba. Prečastiti gospod urednik »Bogoljuba«, evo Vam, treznostni odsek smo ustanovili na praznik svetega Petra in Pavla. Priglasilo se je v prvo stopnjo 41, skupno 67 udov. A s tem nismo še zadovoljni, pogrešamo še enega, namreč misijonski odsek, kateri se že snuje. V mnogostevilni družbi kot naša, imamo izvrstne moči v vrstah žena in deklet, to je razvidno iz že delujočih odsekov, v katerih složno delajo dekleta in žene. Naša družba priredi vsako leto romanje na kakšno Marijino svetišče, tem potom si tudi ogleda vsako leto drugi kraj naše lepe domovine. Letos si je izbrala Sveto Goro pri Gorici. Dne 12. julija je plapolala naša romarska zastava v sredi procesije 453 romarjev. Med slovesnim zvonjenjem in s cerkveno zastavo sprejel je č. o. Konstantin, gvardijan svetogorski družbo na stopnicah pred cerkvijo, nato jo je pa z vznešenimi besedami pozdravil v cerkvi. Pozno v noč so romarji molili in prepevali pred Marijinim oltarjem, drugo jutro pa skoraj vsi prejeli sv. obhajilo. Ob 6. uri daroval je sveto mašo pred izpostavljenim svetim R. Telesom, družbin voditelj vlč. g. F. Gustin, ob pol osmi uri pa je imel krasno pridigo vlč. oče Klemen. Ob 9. uri bila je peta sveta maša pri kateri je prepeval družbin pevski zbor. Le prehitro nam je potekel čas in prišla je ura slovesa od milostipolnega kraja, po deseti uri je z ganljivimi besedami proslavljal v imenu družbe

svetogorsko kraljico vlč. g. A. Čok. V Solkanu smo imeli obed in ob tretji uri smo že bili na prijazni Kostanjevici, kjer nas je sprejel č. g. J. Tul prišedši z Dunaja. Imel je tudi lep govor pred blagoslovom; ta govor bil je kot pečat in sklep naših želja in teženj.

Hoče pri Mariboru. Tudi pri nas se je, hvala Bogu, veliko na bolje obrnilo, mladina rada prebira dobro berilo, posebno »Bogoljub«. Naročenih ni ravno toliko kakor po drugod, pa gospod urednik, zato nikar ne mislite, da je malo poznan; prav pridno ga posojujemo. Tudi k sv. zakramentom mladina, zlasti še dekleta pogosto pristopajo. Pred kakimi desetimi leti je bilo tukaj pač žalostno, več nedelj v letu se je prigodilo, da ni bilo nobenega obhajenca, a sedaj pa, če se ne motim, ni dneva, da bi ga ne bilo. Kajne, kaka izpremema! Goreči duhovniki so pač največja dobrota za faro. Koliko je bilo prej plesa in popivanja, odkar je pa Marijina družba, je pa dosti boljše.

Št. Peter v Savinjski dolini. Na belo nedeljo že pred šesto uro zjutraj se je zbralo nad 80 otrok, pripravljenih za prvo sveto obhajilo, s svojimi starši v šolskem poslopju, odkoder se je razvil krasen sprevod proti farni cerkvi. Tako pomenljive procesije še ni videla naša fara. Fantiči, okrašeni s šopki in belim trakom na levi roki, in ovenčana dekleta v belih oblačilih, ob strani vsakega otroka pa njegov oče, oziroma njegova mati. Starši so spremljali svoje otroke pred veliki oltar. Pozneje so bili otroci razvrščeni tako, da se jim med svetim obhajilom ni bilo treba nič premikati, ampak vsak otrok je bil obhajan na svojem mestu. Veliko veselja delajo otrokom tudi svetinje Matere božje na zelenih trakih, ki so jim jih podarili č. gosp. dr. Jančič v spomin na prvo sv. obhajilo in ki jim dajejo veselo upanje, kakor se otroci sami izražajo: Če bomo pridni, bomo, kadar bomo stari 14 let, namesto teh svetinj dobili take, kakor jih imajo fantje in dekleta, ki so v Marijini družbi. — Dne 25. aprila smo spremili k večnemu počitku rajno Marijino družabnico Barbo Krulej. Naj v miru počiva! — Dne 15. maja je pa stopila družabnica M. Videmšek pred poročni oltar. Ze prejšnji dan, v nedeljo, so se zbrale sosedne tovarišice, da ji skupno čestitajo. Ginljivo je bilo, ko ji je zastopnica Marijine družbe v imenu tovarišic s kratkimi besedami izročila podobo Matere božje z Jezuškom kot spomin na Marijino družbo. Drugi dan smo jo spremile v cerkev pred veliki oltar, kjer je med poročno sveto mašo več družabnic skupno z ženinom in nevesto prejelo sv. obhajilo z namenom in proš-

njo, naj Bog blagoslovi ta zakonski par. Kmalu po sv. opravilu, ko sta se malo okrepčala, sta se odpeljala novoporočenca na božjo pot k Mariji Pomagaj na Brezje, da se tam skupno poklonita svoji nebeški Materi. Tako sta se najlozje izognila vsem pregrešnim razvadam, ki so žalibog po naših krajih tako številne na ženitovanjih. — Tukaj tudi splošno nosimo dekleta Marijine družbe svetinje Matere božje na verižicah okoli vratu, posebno ob nedeljah. Pa tudi to nekaterim liberalcem ni po volji. Slišale smo že tudi priimke, med drugimi tudi, da smo devičice ali hčerkice Marijine. To nam pač ni v sramoto, ampak čast za nas. Takrat nam šele srce vzkipi in mislimo si: O, Marija, le prosi za nas, da bomo tako živele v Tvoji družbi, da bomo res vredne tega lepega imena!

Iz Brezovice v Istri. Tudi pri nas je ustanovljena ženska Marijina družba, ki je obhajala letos desetletnico ustanovitve po pokojnem g. župniku Normaliju. Ta blagopokojni gospod so nas učili z veliko gorečnostjo o bogoljubnem življenju, pa tudi v petju in igri. Naročili so nam »Bogoljuba« v več iztisih, kakor tudi drugih dobrih knjig. Ali radi plesa nekaterih je družba nekoliko časa prestala v veliko žalost gospoda župnika, katerega smo spremili 13. januarja k zadnjemu počitku. Ali župni upravitelj g. Alojzij Peterlin so nas zopet zbudili iz spanja. Poklicali so v postu dva patra z Brezij na ponovljenje sv. misijona, katera sta tudi govorila o Marijini družbi, in tako smo se pripravile za belo nedeljo k skupnemu svetemu obhajilu in slovesnemu sprejemanju, katero so opravili preč. g. dekan iz Trnovega dr. Josip Kržišnik. Sprejetih je bilo na novo 48 udinj, pozneje še 14, tako da šteje zdaj družba okoli 200 deklet in ženâ. — Na Vnebohod smo zopet imele skupni shod, kjer so nam govorili vspodbujevalne besede g. P. Pristov družbe Jezusove ter smo se udeležile skupno vsakoletne procesije h kapeli na Brinjšici. — Hvalnežne ostanemo vsem tem gospodom s tem, da bomo skrbele z božjo pomočjo ostati stanovitne v dobrem. — Bog in Marija nam dodelita, da vztrajamo v dobrem, zlasti, da se otresemo tega nesrečnega plesa!

Višnja gora. Gibljemo se zmiraj počasi, zlasti se lepo opravlja ura molitve I. in II. nedeljo v mesecu, posebno pa je ganljivo II. nedeljo, ko mladeniči zapoje pred Najsvetejšim. Na predvečer Srca Jezusovega so tudi pri nas goreli kresovi. Šestnedeljska pobožnost k sv. Alojziju tudi ni bila pozabljena pri družbi in pri prvoobhajencih. In kar se je priporočalo pri škofijski sinodi, tudi opravljamo po svojih močeh, zlasti poučevanje

otrok v krščanskem nauku ob nedeljah in praznikih, pozimi tudi ob delavnikih. Odseki tudi ne lenarijo, časnikarski je pomnožil nekaj števil »Bogoljuba«. Olepševalni in za čiščenje sv. Rešnjega Telesa tudi izpolnjuje svojo dolžnost. Treznostni dela, da bi pomnožil število udov in na prigovarjanje naših g. voditeljev zmiraj naraščajo novi udje I. in II. stopinje in prebiramo tudi »Zlato dobo«. Všeč nam je bil tudi spis v 6. številki »Bogoljuba«: »Zakaj se nam gre.« Tako vidite, da smo še malo živi, ali ste drugod kaj?

Spominjajte se umrlih soster:

Julija Zdešar, 3. julija v Horjulu, stara 19 let, sestra našega sotrudnika č. g. dr. Zdešarja, prav dobra dekle.

Neža Simonič iz Drašič pri Metliki, 35 let. Marija Kepec iz Most, župnija Komenda. Marija Pirnat z Gmajnice, župnija Komenda.

Antonija Pečlin, 9. julija v Bistri pri Vrhniku, 17 let.

Marija Jevšek, 23. jun. v Boštanj, vzorna, za vse dobro vneta.

Balant Marija v Idriji.

Raspet Ivana v Srednji Kanomlji.

Strnad Marija v Idriji.

Bajt Ana v Idriji.

Svetličič Julijana v Spod. Idriji.

Prazniki — skrčeni. Časniki so prinesli poročilo, da bo število zapovedanih praznikov zmanjšano za 8. Osem jih pa še ostane. Kako bo pri nas, še ni prav gotovo. »Bogoljub« bo o tem več spregovoril prihodnjič.

Listnica uredništva. Šmartno pri Litiji. Za ljubeznivo pismo in voščila prisrčna hvala! Vaša družba mi bo vedno v dobrem spominu. — Vipava. Ravnotako. V Logu je bilo prav prijetno, samo malo bolj kratko morate drugič napraviti. Jaz bi bil nazadnje rad še eno rekel, da bi bili šli prav z dobro voljo narazen, pa nisem mogel priti več „v štih“. No, vseeno je bilo lepo! — Pesnice pa, oh, kako rad bi jih dal tiskati, — a če Vipavke prinesete nezrele češnje ali grozdje na trg, jih ne boste razpečale, ostale bodo v košu ali jerbasu, pesnice so pa tudi za v koš, prav vipavski koš. — Ampak da ste pa Vipavke, ki imate doma dosti vina, brez vsake alkoholne pijače ta veseli dan preživele, zato zaslužite pohvalo pred vsem svetom in ste v zgled vsem svojim tovarišicam po celi domovini! — Več spisov, pisanih z dobro voljo, pa premalo opiljenih, se je zopet moralo odložiti.

SLOVENSKI MISIJONAR

Misijonski sadovi vsakdanjega sv. obhajila.

4. Sudžak.

Pobožni služabnik božji Pantelejmon je na svojih misijonskih potih šestokrat potoval iz Mostratlja skozi Derviško Mogilo v svoj rojstni kraj Sudžak. Gotovo bi tudi vi, dragi bravci, vsaj v duhu radi poromali v rojstni kraj Pantelejmonov; torej bi radi vedeli, kje je Sudžak.

Iz Derviške Mogile imamo samo še pol ure do turško-bolgarske meje, potem se pa pot po bolgarski zemlji vije navzdol pod prijaznimi vinskimi goricami in v dobri uri smo že v Sudžaku. Vas Sudžak je razprostrta ob dveh žuborečih potokih; eden izmed njiju se imenuje Zuborka. Sudžak šteje do 300 hiš in 1500 prebivalcev. Nekaterim hišam se že od zunaj pozna, da so njih posestniki precej premožni; takoj se pozna, da se Bolgarom na bolgarskih tleh godi veliko bolje, kakor pa na Turškem.

Pred 50 leti je bil Sudžak središče gorečega verskega življenja. Semkaj v svoj rojstni kraj se je zatekal Pantelejmon, kadar ga je pregnjala razkolniška cerkvena oblast. Ljudje so od daleč prihajali poslušat njegove pridige in iskat sveta in tolažbe. Veliko jih je bilo, ki so se ločili od sveta in od doma, da bi se mogli v samotji popolnoma posvetiti bogoljubnemu življenju. Tako je bil Pantelejmon skoraj prisiljen, da je blizu Sudžaka ustanovil velik samostan. Razdelil ga je v dva velika, med seboj strogo ločena dela; v enem so se naselile nune, v drugem pa menihi.

Takrat, v Pantelejmonovem času, je bil razkolniški pop v Sudžaku goreč in pošten mož Nikolaj Dimitrov. Ljudje so ga sploh imenovali »veliki pop železne volje«. To vam je bil res mož železne volje; kar je enkrat spoznal za dobro in pravo, tega se je držal in to je izpeljal, naj so bile težave še tako velike. Sprva so se mu zdele Pantelejmonove navade zelo čudne in v popolnem nasprotju s cerkvenim duhom; kot razkolniški pop ni mogel razumeti Pantelejmonove pobožnosti do sv. Rešnjega Telesa in njegovega vsakdanjega sv. obhajila. Ker pa sicer ni našel nič napačnega na Pantelejmonu, ampak toliko lepega in svetega, je začel poslušati in premišljevati njegove nauke. Spoznal je, da je Pantelejmon res svet človek in da dela popolnoma v duhu prve Cerkve, kakoršna je bila takrat, ko je Grki še niso pokvarili. In ko je Pantelejmon postal katoličan (leta 1863), mu je sledil tudi »veliki pop železne volje« in z njim tudi cel Sudžak, ker je ljudstvo vedelo, da je njihov pop pošten in odločen mož, ki ve, kaj dela in ki hoče imeti povsod strog red.

Po Pantelejmonovi smrti (leta 1868) ni bilo nikogar, ki bi mogel nadaljevati njegovo delo. V samostanu so se polagoma naselili razkolniški menihi; s pomočjo bolgarske razkolniške cerkvene oblasti je leta 1890 cel samostan prešel v razkolniške roke. Vse nune in tudi nekateri slabo poučeni menihi so odpadli k razkolništvu. Po tolikih znešljivostih že niso več znali ločiti med katoliško in razkolno cer-

kvijo. Kakor v samostanu, tako se je godilo tudi v vasi Sudžak. Pantelejmonovi zvesti učenci so izumirali; število katoličanov se je krčilo, »veliki pop železne volje« se je postaral; moči so mu opešale. Sam je še ostal zvest katoliški veri, a svojih ovčic ni mogel več tako kakor nekdanj braniti pred volkovi. Zadnja leta je hotel preživeti v samostanu; toda l. 1890 so bolehnega starčka brez usmiljenja vrgli iz samostana, ker se ni hotel odpovedati katoliški Cerkvi. Svoja zadnja leta je v veliki revščini preživel pri svojih sorodnikih v Sudžaku. Umrl je leta 1893. Z njim je pa tudi skoraj popolnoma zamrla katoliška vera v Sudžaku.

»Veliki pop železne volje« je še poskrbel, da so njegovega v n u k a N i k o l a j a poslali v misijonsko semenišče asumpcionistov v Carigradu. Tam se je sedanji župnik Nikolaj Dimitrov pripravil za duhovski stan; v duhovnika je bil posvečen leta 1899 v Rimu. Pred osmimi leti je prišel v svoj rojstni kraj za katoliškega dušnega pastirja. Od svojega brata je dobil kos zemlje in tam postavil malo kapelico in revno stanovanje za duhovnika.

Nikolaj Dimitrov je začel svoje delo leta 1903 v prav žalostnih razmerah. Nekdanji Pantelejmonov Sudžak je bil kakor veliko pogorišče; pod pepelom so tlele še redke iskre katoliške vere. Prvo leto je mladi misijonar zbral okoli sebe samo tri katoliške družine. Od vseh strani so se vzdigovali nasprotniki, da bi ga pregnali iz Sudžaka. To so bili žalostni časi. Toda z vztrajnim delom in s sveto gorečnostjo so bile premagane tudi najhujše težave. Najbolj verne družine so začele spoznavati, da je pravi krščanski duh doma le v katoliški Cerkvi; le v katoliški Cerkvi je sv. Rešnje Telo res živo središče in ognjišče pobožnega življenja, kakor je učil tudi pobožni starček Pantelejmon. Katoliška cerkvena občina šteje sedaj že 25 družin, to je okoli 100 duš.

Mala kapelica je postala že pred par leti premajhna. Število katoličanov se

bode na priprošnjo Pantelejmonovo in po gorečem prizadevanju sedanjega dušnega pastirja gotovo še precej pomnožilo. A odkot vzeti denar? Mala cerkvena občina komaj poskrbi za najnujnejše potrebščine. Goreči misijonar ima velike skrbi. Ze dve leti išče pomoči pri svojem škofu, pri drugih misijonarjih, a kako naj mu pomagajo, ko sami komaj živijo od pičle miloščine, ki jo dobijo od dobrih katoličanov iz zahodne Evrope. Letošnjo zimo se je še enkrat zatekel k misijonarjem asumpcionistom v Kara-Agaču pri Odriinu. Dobri pater Ksaver mu je svetoval, naj potrka pri Slovencih. In res smo malo pred Veliko nočjo prejeli od njega lepo pismo, ki popisuje vse njegove težave in skrbi, pa tudi njegovo upanje, da se bode dala v Pantelejmonovem rojstnem kraju s pomočjo usmiljenih dobrotnikov zopet poživiti prava vera in pravo krščansko življenje.

Ali bi mogli odreči pomoč zapuščenemu misijonu v rojstnem kraju pobožnega služabnika božjega Pantelejmona? Za prvo pomoč smo poslali 150 kron; a treba bo še izdatnejše podpore. Cela vas Sudžak šteje okoli 1500 prebivalcev. V tako veliki vasi bi bilo treba že precej prostorne cerkve, ker bode število katoličanov gotovo še zelo napredovalo. Častilci sv. Rešnjega Telesa se bodo gotovo v molitvah in po možnosti tudi v dejanju radi spominjali katoliškega misijona v rojstnem kraju Pantelejmonovem.

Nikolaj Dimitrov nam sporoča, da se je tudi v samostanu pri Sudžaku začelo na boljše obračati. V samostanski cerkvi se hranijo Pantelejmonovi ostanki, njegove kosti. Dolgo je bilo videti, da je tudi napol podrti samostan kakor razpadajoče kosti brez pravega notranjega življenja. V samostanu živi še kakih dvajset nun, skoraj vse še iz Pantelejmonove dobe, in nekoliko menihov. Lansko leto se je pa izvedelo, da bi se nune rade povrnil nazaj v naročje katoliške Cerkve, a si ne morejo pomagati. Dva stara meniha oče Genadij in Hariton, oba še Pantelej-

monova učenca, sta se že povrnila v katoliško Cerkev in pribežala v katoliški samostan v Mostratliju.

Župnika Nikolaja Dimitrova smo vprašali, kako se kaj razume z razkolniškimi popom. »Prav lahko,« tako nam je odgovoril; »sedanji razkolniški pop je namreč moj bratranec. Prav smili se mi, ker je prisiljen postal razkolniški pop, samo da si more služiti vsakdanji kruh. Ako bi bil od mladega lepo krščansko

vzgojen, bi bil gotovo že davno postal katoličan. Sedaj se mu pa zelo pozna, da mu manjka žive vere, da nima skoraj prav nič verskega duha. To dobro lastnost pa ima, da katoličanom prav nič ne nasprotuje; zato smemo upati, da bo katoliška vera v Sudžaku še zelo napredovala.«

Tako nam sporoča župnik Nikolaj Dimitrov in nas v imenu svojih ovčic prosi podpore za cerkev v Pantelejmonovem rojstnem kraju.

Misijoni in — gledališke predstave.

Nekako čudno se bere ta naslov in vsako se nehote popraša, češ, kaj pa imajo misijonarji v daljnih tujih krajih med divjaki z gledališčem opraviti? In vendar, dasi se to čudno sliši, so gledališke predstave za misijonarje pri njihovem delovanju velike važnosti. Kar je težko divjemu ljudstvu trdno vtisniti v spomin z besedo, vtisne se veliko lažje, živeje in trajneje potom predstave. Poleg tega imajo gledališke predstave na divje ljudstvo še velikansko privlačno moč, tako da je misijonarjem potom njih na lahek način mogoče zbrati skupaj na tisoče ljudi, ki jih je sicer le težko zvaбити predse.

Zdaj, ko po naši domovini že skoro povsod prirejajo gledališke igre, bo pač zanimalo »Bogoljubove« bralce, kako se igre pač vrše v misijonskih krajih med divjim ljudstvom.

Jezuitski misijonarji so že v prejšnjih stoletjih, ko pri nas ljudstvo še ni nič vedelo o predstavah, uporabljali take predstave kot eno izmed najboljših sredstev za uspešno delovanje na misijonih med divjimi narodi. Tako so delali jezuitje na misijonih v Paragvaju (v Južni Ameriki), Indiji, Cejlonu, na Japonskem in drugod. Od jezuitov so to navado povzeli tudi drugi misijonarji. Tako jim je mogoče s preprostimi sredstvi dosegati lepih uspehov.

Nedavno je bila proglašena francoska junaška deklica Devica Orleanska za blaženo. Izredna junaštva te bogonavdihnjene deklice so že zdavnaj tudi najboljši pesniki uporabljali za uprizarjanja po gledališčih. Tudi po naših krajih so se že tu in tam vršile igre, v katerih se predstavljajo izredna dejanja te junaške deklice. Ko je bila pred nedavnim časom ta Devica Orleanska proglašena za blaženo, so posebno francoski misijonarji porabili to priliko, da so v gledaliških predstavah

slavili njene junaške krščanske čednosti. Tako so tudi divjemu ljudstvu omogočili umevanje krščanskih čednosti, in to tudi takih, ki gredo sicer kaj težko v glavo divjemu človeku.

Tako so storili na primer na otoku Madagaskar ob južni Afriki. Neki misijonar je igro o Devici Orleanski priredil tako, kakor se mu je zdelo najprimernejše za tamošnje razmere. No, to ni delalo veliko težav. Več težav pa je bilo, ko je začel izbirati igravce za igro in jih igrati učiti. Izbral je najboljše, kar jih je bilo v misijonskem zavodu, a še so bile težave skoro nepremagljive. Domačini na Madagaskarju so namreč nenavadno nerodni za tako porabo. Kakor mrtvi so stali igravci pri vajah, roke nemarno ob telesu, brez izraza v obličju in kar zdrdral je vsak svojo vlogo, če se je je sploh mogel naučiti. Misijonar, ki jih je učil, je že skoraj obupal. Marsikaterega igravca je moral odsloviti in poskusiti z drugim. Naposled je določil za vlogo Device Orleanske nekega dečka, ki je bil še najbolj razumen in je imel tudi precej ženske poteze na obrazu. Očeta te »device« pa je moral igrati neki učitelj v misijonskem zavodu.

Ko je misijonar po mnogem trudu začel upati, da bo igra šla, so začeli izdelavati potrebno pripravo. Iz trdega popirja in pločevine so napravili oklepov in čelad in vsega potrebnega viteškega orožja, za obleko pa so morale biti dobre vsakovrstne cunjice in svetli popirnati trakovi. Tako je šlo za silo. Toda, ko je bilo treba, da se »devica« orleanska dvigne na konja, se deček - igravec v trdem popirju in pločevini ni mogel gibati. Štiri krepke pesti so mu morale pomagati na konja. Pa to še ni bilo nič posebno hudega. Pač na je bilo bolj sitno, ko je konj začel preveč

kazati svoje uporno junaštvo, ko so mu ravno pred nosom spuščali zagrinjalo dol. Vendar nazadnje je tudi on začel resno igrati svojo vlogo in težave so bile premagane.

Ko se je vršila zadnja skušnja, so igralci igrali že tako dobro, da bi jih neki drugi misijonar kralu ne bil več spoznal.

Igra sama se je obnesla izvrstno. Mnogi gledavci so zapuščali igravni prostor s solzami v očeh. Junaške krščanske čednosti so

svoje kristjane v boju z nevero z uprizoritvijo življenja te junaške deklice. Najprej je napravil dolgo pesem, v kateri opeva njena junaštva, in je to pesem priobčil tudi v časopisu, ki ga je on tam ustanovil, da bi ljudi tako bolj pripravil za umevanje igre.

Za igro samo je bil določen cel dan. Kajti igra se ni imela vršiti v zaprtem prostoru na ozkem odru, ampak zunaj na javnih cestah in trgih. Pričeli so s sv. mašo. Od blizu

Sirotišnica v Mostaru (Hercegovina), v sredi umrli škof-frančiškan P. Paskal Buconjič.

jim postale umevnejše in bili so močno potrjeni v veri.

Precej drugače, vendar z ravno tako dobrim uspehom so predstavljali junaške čednosti Ivane Orleanske na Markvezas otokih v Tihem Oceanu. Tu biva ljudstvo, ki že izumira. Vendar francoski kulturonošci tudi tukaj z vso surovostjo in nasilnostjo izvršujejo kulturni boj. Zato je hotel neki misijonar, ko je bila Ivana Orleanska imenovana za blaženo, porabiti to priliko, da potrdi

in daleč je prihitelo nešteto ljudstva v lepo okrašeno cerkev, kjer je bila postavljena vsa v cveticah in svečah podoba Device Orleanske. Po maši je še pridiga pripomogla, da so se ljudje mogli zamisliti v življenje junaške deklice. Potem se je začela igra ob morskem obrežju. Vojaštvo in vojaška godba je spremljala deklico prišedšo iz rojstne hiše proti Orleanu. Med potjo pride še drugo vojaštvo, preskrbljeno z živili, katera je tvorilo 18 pečenih prašičev in velikansko število pečenih

rib. Ivana Orleanska ne dovoli oddiha, prej mora biti Orlean osvojen. Zapove pa, naj nobeden ne gre v boj, kdor se ni prej izpovedal in šel k svetemu obhajilu. Ostro prepove preklinjevanje, z najhujšimi kaznimi zažuga zloglasnim ženskam, ki bi se drznile priti v vojaški tabor. Zdaj zagledajo Orlean; puške (!) začno pokati, konji rezgetajo in se vspenjajo, razlega se bojni krik, sovražnik beži, kmalu je Orlean osvojen. Prva jezdi Ivana, navdušeno pozdravljena v mesto. Zdaj dovoli vojaštvu oddahniti se in povžiti živila. Potem

gredo z godbo v cerkev, Ivana nosi zastavo. Pater ima pridigo, ljudstvo zapoje zmago-slavno pesem. — V tem smislu gre igra dalje. Razume se, da je bilo treba za take prizore velikanskega prostora. A vtis te izredne igre na ljudstvo ni bil majhen. Ko so se množice razhajale, slišala se je iz tisočerih klicev le ena želja: »Kmalu zopet kaj takega, kmalu zopet kaj takega!« In misijonarji so se pre-pričali, da se niso trudili zastonj.

(Po »Katholische Missionen«.)

Kaj pa naša Bosna?

Veseljje bosenskega novomašnika.

»Novi mašnik, bod' pozdravljen!« Te ve-sele in slovesne naše pesmi še nismo nikoli zapeli bosenskemu novomašniku. Letos pa smo jo zapeli. Veliko jih je bilo plemenitih src, ki so se na našo prošnjo oglasila in so z nami vred zapela novomašni slávospev. A ta slávospev ne bo preminul tako zlahka, še bo odmeval dneve in mesece in nemara tudi leta. Saj smo zložili to novomašno pesem v obliki lepih in najkoristnejših darov, ki se jih more razveseliti novomašnik. Ubog je naš novomašnik Štefan Prgomet in ubog bi šel na ubožno pastirsko mesto, a naš »odsek za Bosno«, se je zavezal zanj in mu oskrbel pre-koristno popolno prtljago za njegov nastop v pastirski službi. To se razume, da je go-spod novomašnik naše brašnje sprejel z veli-kim veseljem in hvaležnim srcem.

Zahvalno pismo.

»Iz vsega srca se zahvaljujem Vam in vsem častitim osebam, ki se v molitvi in mi-loščini spominjajo mojega novomašnega dne-va. Vas in celo častno družino dobrotnikov vabim na svojo novo sveto mašo. Obljubljam Vam, da se Vas hočem v molitvi vedno spom-injati, posebno pa še v svoji prvi daritvi svete maše bom mislil na Vas. Srčni pozdrav!

Štefan Prgomet, novomašnik.

Novomašni dar.

Zal, da ga niste vsi videli! Ali oni, ki so ga videli, so bili polni hvale o njem. Sedaj smo že odposlali ta dar gospodu novomaš-niku Štefanu za novo mašo, ki jo je daroval na praznik Karmelske Matere božje 16. julija. To vam je bil velik in lep kovčeg, ki je veljal sam na sebi 25 K. Imel je tri predale. V spod-njem predalu je bila oprava za gospoda; v

srednjem mašno perilo; v gornjem pa oltarna oprava. Vse posameznosti so popisane na drugem kraju. To je ona novomašna pesem, ki so jo plemenita in usmiljena srca zapela gospodu Štefanu Prgometu »Novi mašnik, bod' pozdravljen! . . .« A vsaka darovalka in vsak darovalec — stokrat zahvaljen!

Še nekaj novega.

V Ljubljano pridejo! Kdo? Bosenski di-jaki, dobri učenci dobrega očeta Puntigama. Kdaj pridejo? Na jugoslovanski shod naše mladine. Ali vsi pridejo? Ne, tega pa ne! Kdo naj jim plača vožnjo, vsaj nekaterim?

»Oče Puntigam, vi dajte!« so prosili di-jaki.

»Nimam, dragi moji!«

»Kje dobimo potrebni denar?«

»Zaslužite si ga sami, pa bo!«

Tu imaš. Tako jim je dejal, kakor Gospod v evangeliju apostolom, ko jim je pokazal na lačno množico: »Vi jim dajte jesti!«

»Pa kako?« so rekli evangelski učenci.

»Pa kako?« so prašali dijaki o. Puntigama.

»Priredite koncert in gledališko pred-stavo! Povabite vse prijatelje v Sarajevu! Morebiti pa bo kaj?«

Koncert.

To je bilo ugibanja in priprav, dela in veselja med ljubo mladino. Takrat si imel takoj polna ušesa, če si šel po hodniku za-voda. To so peli in godli in se vadili vsak svoje vloge. Brusili so meče svojega uma in se pripravljali na slavno zmago v koncertni dvorani. In zmagali so. Zaslužili so s svojo prireditvijo toliko čistega dobička, da je se-daj nekaterim dijakom omogočen obisk naše bele Ljubljane. Ko smo mi izvedeli, za njih

nameravano prireditvev, smo se tudi razveselili. Kar smo mogli, smo storili. Trije dobrotniki so v ta namen poslali slaščic in peciva. Obenem smo jim poslali 100 krasnih razglednic naše slovenske zemlje. Oče Puntigam nam piše, da so napravile pravo senzacijo. Vse je seglo po njih. A prodajali so jih — drago. Koncert so posetili presvetli nadškof

sarajevski z vsemi gg. kanoniki in mnogo druge odlične gospode. Čisti dohodek znaša 350 K. Torej bo moglo precej bosenskih dijakov v Ljubljano na slavnostni shod naše katoliške mladine. Upamo, da jih dobrotna srca tudi v Ljubljani ne pozabijo. Živelj, bosenski dijaki! Na svidenje!

(Darovi za Bosno bodo objavljeni prihodnjič.)

Misijonska poročila.

Dekliška sirotišnica v Mostaru (Hercegovina). Preteklega leta 1910, na praznik brezmadežnega spočetja preblažene Device Marije je izdihnil svojo blago dušo presvetli škof - frančiškan P. Paškal Buconjić. On je bil začetek in duša deklinške sirotišnice v Mostaru, glavnemu mestu Hercegovine, kjer je imel svojo škofovsko stolico. Tukaj, podajamo njegovo sliko, sredi med njegovimi sirotami sedečega. Ni mogoče popisati bridke izgube, ki je zadela zavod z njegovo smrtjo. On je bil res pravi krušni oče ubogim siroticam, ki jočejo za njim vroče solze in mu hranijo globoko v srcu neizbrisen spomin vdane hvaležnosti. Bog bodi njegov plačnik! — Kakor je cenjenim čitateljem »Bogoljuba« že znano, kajti mnogi je že blagodušno prispeval in se odzval našim nujnim prošnjam za podporo zidanju nameravane cerkvice presvetega Srca Jezusovega (ali sv. Jožefa) in razširjanju sirotišnice, ker že par let nabiramo med Vami, mili nam slovenski rojaki in dobrotniki, se Vam v imenu naše cele kongregacije in ubogih sirot najprisrčneje zahvaljujemo in kličemo hvaležnim srcem tisočeri: Bog plati! Ker pa imamo še mnogo mnogo primankljajev (par stotakov dolga še pri g. Samasu v Ljubljani za zvonove), se zaupljivo obračamo še enkrat s prošnjo, da bi se nas blagovolili še včasih spomniti in nas razveseliti s svojimi milimi darovi. Prav posebno bi še prosile, ako bi nam bilo mogoče dobiti kake stare, a še rabljive orglje, ker zelo radi bi jih postavili v novo kapelico, saj naše deklice so same pevke. To bi jim bilo nepopisno veslje, ako bi imele v novi kapelici tudi orglje. Zaupamo v pomoč božjo in sv. Cecilijo ter Vaša blaga srca! Z naše strani pa neomejena hvaležnost in nepozaben spomin v molitvi.

Slovenske šolske sestre sv. Frančiška
v Mostaru.

Pobožna družba bolgarskih misijonarjev. Bolgarski katoliški duhovniki v misijonski pokrajini Traciji, ki obsega odrinsko okolico in celo Bolgarijo, so se združili v pobožno »družbo sv. Cirila in Metoda«. Marsikomu se bo na prvi pogled čudno zdelo, da se družba bolgarskih misijonarjev imenuje po sv. Cirilu in Metodu, a v resnici je to ime najbolj primerno. Sv. Ciril in Metod sta namreč svojo mladost preživela med bolgarskim ljudstvom in spadata med najimenoitnejše misijonarje, kar jih pozna katoliška Cerkev. Doslej so bili bolgarski katoliški duhovniki zelo osamljeni; ker stanujejo v oddaljenih vaseh, zato niso imeli med seboj nobene živejše zveze. Misijonsko delo je pri tem zelo trpelo; vse se je vršilo brez enotnega načrta. Odslej bode to vse drugače. Misijonarji bodo imeli večkrat na leto skupna posvetovanja, vsi skupaj bodo z združenimi močmi delali za napredek katoliške Cerkve. Misijonarji nam poročajo, da bode sedaj katoliška Cerkev med Bolgari veliko hitreje napredovala. To je eden največjih uspehov našega »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«, ki je pravzaprav ustanovilo pobožno družbo bolgarskih misijonarjev. Bolgarske misijone sedaj še tem bolj priporočamo molitvam in radodarnosti vernih Slovencev.

P. Metod na Velegradu. P. Metod Ustičkov, imeniten bolgarski misijonar, se bode letos zadnje dni julija udeleževal tretjega velegrajskega shoda za cerkveno zedinjenje. P. Metod se je na čisto nenavaden način izpreobrnil in postal katoliški misijonar; bil je namreč sin razkolniškega popa in je moral prestati mnogo težav in bojev, preden je dosegel svoj cilj. O njem je pisal lanski »Bogoljub« v 4. številki, str. 111—113.

za uboge duše v vicah. Tretjerednikom vesoljno odvezo.

16. Sreda. Sv. Rok. Tretjerednikom popoln odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

20. Nedelja. Sv. Ludovik, škof. Tretjerednikom popoln odpustek, kakor 16. dan tekočega meseca.

25. Petek. Sv. Ludovik. Tretjerednikom vesoljna odveza.

27. Zadnja nedelja v mesecu. Praznik preč. Srca Marijinega. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 3. dan t. m.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) vsem, ki trikrat na teden z drugimi skupaj molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče. — Vsi škofje katoliškega sveta. — Katoliška Avstrija. — Katoliška Cerkev na Francoskem in Portugalskem. — Edinost med katoličani. — Združenja razkolnikov. — Misijoni. — Naši izseljenci. — Treznostno gibanje. — Mladiške Marijine družbe.

Zasebne zadeve: Neko dekle, ki je dolgo časa v grehah živela. — Neko dekle za odvrnenje neznane bolezni in dar potrpežljivosti. — Neka Marijina hči za zdravje na duši in na telesu. — Druga Marijina hči za zmago nad skušnjavami in popolnost v življenju. — Neka oseba za spreobrnjenje. — Da bi nas Bog varoval nesrečne smrti!

Zahvale.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo:

T. P. iz Škofje Loke. — M. D. z Bizeljskega za dober izid volitve. — Neka deklica iz Celovca. — M. B. z Vrhnike. — M. M. in K. B. iz Metlike.

Neko dekle se javno zahvaljuje knjižici, pisani za dekleta, »Krščansko življenje«, ki jo je rešila hude navade, v kateri je vedno bila, in je zaradi tega sv. zakramente do 25. leta nevredno prejemale, pa je mislila, da pošteno živi. Prav ponižno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu, ki me je rešilo, Mariji in sv. Jožefu, da sem vendar enkrat prvič dobro spoved opravila. In priporočam, da naj vsaka krščanska dekle prebere to knjižico.

N.

Darovi.

Za bolgarske misijone: Neimenovana po dr. A. Meharju 100 K; Reza Kastelc 2 K; neimenovana 5 K; neimenovana 5 K (za najpotrebnejše misijone); župnik B. Bartol 30 K (za Mostratli); M. Klobus 60 vin.; Marijina

družba v Dramljah 2 K (za razglednice); Martin Preskar, Prelosko 4 K; župni urad Mirna peč 6 K 62.

Za cerkev v Derviški Mogili: župnik B. Bartol 20 K; župnik A. Knol 5 K; neimenovana 4 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: B. Bartol 20 K; Katarina Den 40 K; N. Zaletel 20 K.

Za misijon v Kajadžiku: Bartol 30 K.

Za cerkev Sudžaku: B. Bartol 30 K; za cerkev v Pantelejmonovem rojstnem kraju.

Za Bosno: Frančiška Šubic 50 K.

Za Bosno. Dekliška Mar. družba v Sodražici 104 K; neimenovana iz Trsta 20 K; M. Skrinjar 3 K.

Za bosenskega novomašnika: Jesenice Fužine 620 K; iz Trsta 2 K.

Za armado sv. križa iz Mirne peči 784 K; neimenovan 18 K.

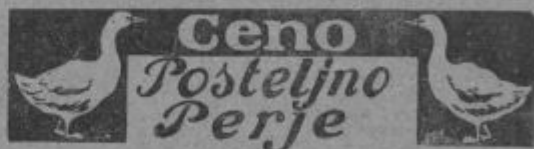
Za »Dejanje sv. Detinstva«: Č. g. Abram Anton, župnik, Št. Peter na Krasu 26 K; kuratni urad na Libušnjem (Goriško) 20 K.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

187 (12)

priporočata svojo največjo zalogo zgotovljenih oblek za gospode, dečke in otroke in novosti v konfekciji za dame.

1 kg sivnega skubljenega K 2.-, boljsega K 2.40, pol belega prima K 2.80, belega K 4.-, tinega mehkega puha K 6, prvovrstnega K 7.-, 8.- in 9.00. Sivnega puha K 6.-, 7.-, belega finega K 10.-, prsnega puha K 12.-, od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

Iz gostega, trpežnega, rudečega modrega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in terpežnim posteljnim perjem K 10.-, s polpuhom K 20.-, s puh perjem K 24.-. Posamezne pernice K 10.-, 12.-, 14.-, 16.-. Posamezne vzglavnice K 3.-, 3.50, 4.-. Pernice 200x140 cm velike K 13.-, 15.-, 18.-, 20.-. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4.50, 5.-, 5.50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm velike K 13.- in 15.-, razpošljiva proti povzetju ali naprej vplačilu Maks Berger Dešenica št. 413 a Češki les. — Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. Bogati ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastonj. 2182

Ravnokar je izšla nova
Družinska pratika za l. 1912.

Zahtevajte jo povsod!

Boli lajšajoče, hladilno, zdravljenje pospešujoče

Praško domače mazilo

iz lekarne B. Fragner-ja Praga

Dobi se v vseh lekarnah
Pristno le po 70 vin. in s to
varstveno znamko.

3079a

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

(nasproti kavarne „Evropa“)

nà Dunajski cesti št. 22 — LJUBLJANA

konces, podjetje za električne naprave, napeljavo električne luči in prenos moči, telefonske in brzojavne naprave. Dobava in montiranje **motorjev na bencin in petrolin ter Diesel-ovih motorjev** — V zalogi vedno v veliki izbiri: **elektromotorji, ventilatorji, obločnice, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski material, mazilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.**

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno in po najnižjih cenah. Proračuni na zahtevo zastoj

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kekega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4.50 na leto.

Lastna glavn.
K 608.996.84

Za vsiguranje po pošti so pošino-hranilnice na razpoloženje. Sprejema tudi vloge od svojih zadržnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se snjulant. eskomptirajo.

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n. L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in obrt. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku

! POZOR !

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko.

„UNION“

ker te ure so najbolj trepžne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

Uhani, prstani briljanti.

Svetovnoznano najfinejše blago po najnižjih cenah. 190(12)

Ceniki s koledarjem zastonj in poštne prosti.

Bogata zaloga 186 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Naročite ostanke

lepe, po znižanih cenah, brez napake; do 20 m dolge, po povzetju.

20 m flanela K 7-20. 20 m flanela za srajce K 14-... 20 metrov ostankev barhenta K 8-40 30 metrov flanela za bluze K 14-...
20 m ostankev barhenta la K 10-... 20 metrov boljšega barhenta la K 15-... 30 m kretona za srajce K 12-... 20 metrov oksforda za srajce K 12-... 20 metrov kanafasa 3/4 šir. K 8-80.
20 m kanefasa 3/4 šir. la K 9-20. 20 m platn. kanafasa, 120 cm širokega, rdečega, K 16-... 15 m lep, perilnega barhenta ovoj (hala) samo K 11-50. 10 m šifona la K 14-... 12 m platna za brisače K 4-60. 9 m fustiana za moške hlače K 9-... 9 metrov žameta la K 17-... 3 m voln. blaga za celo obleko K 11-...
Lepa preproga za tla 1 m K -90. 10 komadov predpasniki in krila, lepo šivano, samo K 14-...

Pišite po vzorce blaga iz tkalnice.

Thalnica OSWALD LEBER, Toplice Belohrad, Češko

Lipisko.

493

== Friedr. Mester, ==

lastnik preko evropskih meja znane bivše trgovske akademije.

== Prospekt zastonj. ==

Ali se lahko varujemo ?? pljučnih boleznih ??

Kot povzročevalca pljučnih boleznih so spoznali tuberkel-bacile, ki se nahajajo povsod, kjer bivajo sušični, v zraku in v cestnem prahu, in ki se ne dajo izločiti. Navzlic temu, da vsak človek ob enem s prahom vdihava te bacile, vendar ne zbole vsi ljudje, ker je k sreči človeški organizem v normalnih razmerah v stanju, da s pomočjo v bronhialnih (pljučnih) žlezah se nahajajočih snovi uniči vanjga prodrle bolezenske kali. Samo, kjer so te žleze oslabele, se pojavi bolezen, in ko so enkrat to spoznale slovite avtoritete, se je lahko začelo uspešno zdraviti bolezen z ojačenjem bronhialnih žlez. V novejšem času se tedaj jetičnim predpisuje

Dr. Hoffmannov Glandulen

ki vsebuje učinkujoče snovi iz bronhialnih žlez zdravih živali in tako s pomočjo umetne dovaje bolezenske kali uničujočih snovi podpira naravni zdravilni pojav telesa. Zdravniki, ki so vporabljali Glandulen pri svojih bolnikih, so opazili, da se zboljša tek, bolnik postane bolj vesel, njega teža in moči se večajo, kašelj se zmanjšuje, izmeček se izloči, nočno potenje poneha, skratka, bolnik se nahaja na potu zboljšanja. Priporočati je tedaj, da ne pustite neposkušene Glandulen-tablete.

Tako na primer pišejo:

Gospod dr. Braun, H.....: „... Vaše Glandulen-tablete sem z zelo ugodnim uspehom uporabljal proti trdovratnemu kašlju in hripavosti. Neugodnih stranskih pojavov ni bilo. Tablete bodem v enakih slučajih zopet uporabljal in jih zamorem gospodom kolegom le priporočati.“

Gospod dr. Kohn, G.....: „Uspehi, ki sem jih dosegel z Vašim izdelkom, so izvrstni in jih zamorem na podlagi večletnih izkušenj vsem bolnikom najtopleje priporočati.“

Gospod dr. F....., Dunaj: „V moji zelo razsežni praksi predpisujem že skozi 6 let Vaš Glandulen zelo pogosto pri kroničnih obolenjih dihalnih organov in sem imel pri veliki večini slučajev zabeležiti odlične uspehe.“

Glandulen se proizvaja v kemični tovarni **dr. Hoffmanna nasl. v Meerane, Saško** in se dobiva po zdravnikovem predpisu v lekarnah, kakor tudi v zalogi **B. Fragnerjeve lekarnе, c. kr. dvorni založnik, Praga, 203—III**, v steklenicah po 100 tablet za K 5-50; 50 tablet za K 3-... Obširna brošura o zdravilni metodi s poročili zdravnikov in ozdravljenih bolnikov se dopošlje od tovarne zastonj in poštne prosto. 850 (10)

„Katoliška Bukvarna v Ljubljani“

priporoča knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90.

Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo in fino vatiranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnic sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno žepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finžgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko.

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: „Vsakega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, laže in te hoče samo goljufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač pa, da se ga boste naučili s kolikor mogoče majhnim trudom in v kolikor mogoče kratkem času.“